

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะทางสังคม สำหรับนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนเรียนร่วมระดับปฐมวัย โดยใช้เรื่องราวทางสังคม ครั้งนี้ เพื่อศึกษาทักษะทางสังคม ที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย เพื่อพัฒนาเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติก และการพัฒนาทักษะทางสังคมโดยใช้เรื่องราวทางสังคม สำหรับนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย ดำเนินการวิจัยโดยแบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้ 1) การวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา 2) การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาเรื่องราวทางสังคม 3) การวิจัยระยะที่ 3 ศึกษาผลการใช้เรื่องราวทางสังคม กับนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนเรียนร่วม ระดับปฐมวัย ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัย และอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา
- 1.1 ผลการวิจัย แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้
- ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนออทิสติกในการวิจัยระยะที่ 1

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนเรียนร่วมจำแนกตามข้อมูลพื้นฐาน

ลักษณะนักเรียนเป้าหมาย	จำนวน (n = 53)	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	46	86.79
- หญิง	7	13.21
อายุ ($\bar{x}$ = 5.01 , S.D.= 1.19)		
- 3-5 ปี	36	67.92
- 6-8 ปี	17	32.08
ระดับการศึกษา		
- อนุบาลปีที่ 1	14	26.41
- อนุบาลปีที่ 2	15	28.31
- อนุบาลปีที่ 3	24	45.28
โรงเรียนที่สังกัด		
-โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	8	15.10
- โรงเรียนเอกชน	3	5.66
- โรงเรียนเทศบาล	3	5.67
- ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 9	39	73.57

ตารางที่ 4 พบว่า มีนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย ที่เข้าเรียนในโรงเรียนเรียนรวม ปีการศึกษา 2551 จำนวน 53 คน ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 86.79 เพศหญิง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 13.21 อายุเฉลี่ยเท่ากับ 5.01 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 45.28 และชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 28.31 ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 9

ส่วนที่ 2 ทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติกชั้นปฐมวัย

ผลการสำรวจทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมตนเอง จำนวน 15 ข้อ ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในโรงเรียน 12 ข้อ และด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในโรงเรียน จำนวน 11 ข้อรวมทั้งสิ้น 38 ข้อ ดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา ด้านการควบคุมตนเอง

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกด้านการควบคุมตนเอง	จำนวน	ร้อยละ
ทักษะย่อยที่ 1 การรอคอยในการร่วมกิจกรรมในโรงเรียน		
1.1 ไม่รอคอยเพื่อเล่นของเล่น / ของใช้จากเพื่อน	35	66.00
1.2 ไม่นั่งรวมกลุ่ม และไม่ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ	14	26.40
1.3 เมื่อไม่พอใจ แสดงอาการโมโห กรีดร้อง ทำร้ายตนเอง/ผู้อื่น	33	62.30
1.4 ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกับเพื่อนจนเสร็จ	18	34.00
1.5 ไม่มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ลูกเดินไปที่อื่น	23	43.40
1.6 ไม่เข้าแถวส่งชิ้นงาน ตามลำดับก่อนหลัง	24	45.40
1.7 เดินแซงคิว ไม่เข้าแถวรับของว่าง/อาหาร	41	77.40
1.8 ไม่รอคอยการแลกเปลี่ยนของเล่นกับเพื่อน	38	71.70
1.9 ไม่รอคอยผลัดเปลี่ยนการเล่นเกม / เครื่องเล่นสนาม กับเพื่อน	43	81.10
ทักษะย่อยที่ 2 การปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน/โรงเรียน		
1.10 ไม่มีความสนใจ ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน/โรงเรียน	35	66.00
1.11 ไม่ฟัง และไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงได้ด้วยตนเอง เช่น การเข้าแถวเคารพธงชาติ ในตอนเช้า การไหว้คุณครูในตอนเช้าก่อนเข้าชั้นเรียน การเก็บเครื่องใช้ ของตนเองไว้ที่ชั้น การนอนกลางวัน	25	47.20
1.12 ไม่ฟัง และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อื่นได้ด้วยตนเอง	19	35.80
1.13 ไม่ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อนได้ด้วยตนเอง เช่น การทำงานกลุ่ม การทำงานศิลปะในกิจกรรมสร้างสรรค์ การทำความสะอาดห้องเรียน	28	52.80
1.14 ทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ในขณะที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน เช่น การอ่าน นิทานในขณะที่ครูทำการสอน	30	56.00
1.15 ยึดติดกับกิจกรรม โดยไม่ยืดหยุ่น	22	41.50

ตารางที่ 5 พบว่านักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย มีปัญหาทักษะทางสังคมด้านการควบคุมตนเอง ในทักษะย่อยที่ 1 การรอคอยในการร่วมกิจกรรมในโรงเรียน พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุด 3 อันดับแรกของนักเรียนออทิสติกคือ (1) ไม่รอคอยผลัดเปลี่ยนการเล่นเกม / เครื่องเล่นสนาม กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 81.10 (2) เดินแซงคิว ไม่เข้าแถวรับของว่าง/อาหาร คิดเป็นร้อยละ 77.40 และ (3) ไม่รอคอยการแลกเปลี่ยนของเล่น กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 71.70 ส่วนรายการในทักษะย่อยที่ 2 การปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน / โรงเรียน พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุด 3 อันดับแรก คือ (1) ไม่มีความสนใจปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน/โรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 66.00 (2) ทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ในขณะที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน เช่น การอ่านนิทาน ในขณะที่ครูทำการสอน คิดเป็นร้อยละ 56.00 และ (3) ไม่ทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับเพื่อน เช่น ไม่ร่วมทำงานกลุ่ม ไม่ร่วมกิจกรรมสร้างสรรค์ ไม่ทำความสะอาดห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 52.80

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ในโรงเรียน

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ด้านการทำงานกับด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในโรงเรียน	จำนวน	ร้อยละ
ทักษะย่อยที่ 1 การแบ่งปัน		
2.1 ไม่ให้ผู้อื่น ใช้สิ่งของ / ของเล่นร่วมกับตนเอง	33	62.30
2.2 ไม่แบ่งปันของเล่น / ของใช้ที่ตนเองสนใจให้ผู้อื่น	49	92.50
2.3 ไม่พูดขออนุญาต ก่อนการหยิบสิ่งของ	36	67.09
2.4 ไม่กล่าวคำขอบคุณ เมื่อได้รับสิ่งของ/หรือคืนสิ่งของที่ยืม	37	69.80
2.5 หยิบของผู้อื่นก่อนได้รับอนุญาต	48	90.60
2.6 แสดงอาการโมโหหรือร้องเมื่อเพื่อนหยิบสิ่งของ/ของเล่นของตนเองไป	19	35.80
2.7 ไม่ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น	16	30.20
ทักษะย่อยที่ 2 การทำตามคำแนะนำของผู้อื่น		
2.8 เป็นผู้นำ และผู้ตามไม่ได้	31	58.50
2.9 ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือ คำแนะนำ ของผู้อื่นได้	17	32.10
2.10 ไม่ขออนุญาต เมื่อต้องลุกจากที่นั่ง	48	90.60
2.11 ไม่แสดงอาการพูดโต้ตอบ เมื่อมีผู้มาสนทนาด้วย	42	79.20
2.12 แสดงบทบาทสมมติตามคำบรรยายของผู้อื่นไม่ได้	31	58.50

ตารางที่ 6 พบว่า นักเรียนออทิสติกเป้าหมายมีปัญหาทักษะทางสังคม ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ในโรงเรียน ในทักษะย่อยที่ 1 การแบ่งปัน พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุด 3 อันดับแรกของนักเรียน คือ (1) ไม่แบ่งปันของเล่น / ของใช้ที่ตนเองสนใจให้ผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 92.50 (2) หยิบของผู้อื่นก่อนได้รับอนุญาต คิดเป็นร้อยละ 90.60 (3) ไม่ให้ผู้อื่น ใช้สิ่งของ / ของเล่นร่วมกับตนเอง คิดเป็นร้อยละ 62.30 ส่วนรายการในทักษะย่อยที่ 2 การทำตามคำแนะนำของผู้อื่น พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุด 3 อันดับแรกของนักเรียนคือ (1) ไม่ขออนุญาต

เมื่อต้องลุกจากที่นั่งคิดเป็นร้อยละ 90.60 (2) ไม่แสดงอาการพูดโต้ตอบ เมื่อมีผู้มาสนทนาด้วย คิดเป็นร้อยละ 79.20 (3) แสดงบทบาทสมมติตามคำบรรยายของผู้อื่น และเป็นผู้นำผู้ตามไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 58.50

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของทักษะสังคมที่เป็นปัญหา ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในโรงเรียน

ทักษะสังคมของนักเรียนออทิสติก ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในโรงเรียน	จำนวน	ร้อยละ
ทักษะย่อยที่ 1 การสบตา และการมองเห็น		
3.1 พุด โดยไม่มองหน้าผู้อื่น	30	55.60
3.2 ไม่มองหน้า และสบตาผู้อื่น	41	77.40
3.3 แสดงสีหน้า ท่าทางได้ไม่ตรงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น	29	54.70
3.4 แสดงอารมณ์ ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์	29	54.70
3.5 แสดงอาการกลัว เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่มีคนจำนวนมาก	37	69.80
ทักษะย่อยที่ 2 การแสดงความสนใจผู้อื่น		
3.6 ไม่แสดงการโต้ตอบ เมื่อมีผู้มาสนทนาด้วย	31	58.50
3.7 ไม่แสดงกิริยาทักทายคนอื่นก่อน	41	77.40
3.8 ไม่แสดง อาการสนใจว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย	26	49.10
3.9 พุด ให้ผู้อื่นฟัง และเรียกความสนใจไม่ได้	36	67.90
3.10 พุดในสิ่งที่ตนเองสนใจซ้ำๆ	25	47.20
3.11 บอกความสนใจ/ความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ไม่ได้	41	77.40

ตารางที่ 7 พบว่า นักเรียนออทิสติกเป้าหมายมีปัญหาทักษะสังคม ด้านด้านการสื่อความหมายบุคคลอื่นในโรงเรียน ในทักษะย่อยที่ 1 การสบตา และการมองเห็น พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุด 3 อันดับแรกของนักเรียน พบว่า (1) ไม่มองหน้าและสบตาผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 77.40 (2) แสดงอาการกลัว เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่มีคนจำนวนมาก คิดเป็นร้อยละ 69.80 และ (3) พุดโดยไม่มองหน้าผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 55.60 ส่วนรายการในทักษะย่อยที่ 2 การแสดงความสนใจผู้อื่น พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุด 3 อันดับแรกของนักเรียนคือ คือ (1) บอกความสนใจ/ความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ไม่ได้คิดเป็นร้อยละ 77.40 (2) ไม่แสดงกิริยาทักทายคนอื่นก่อน คิดเป็นร้อยละ 77.40 และ (3) พุดให้ผู้อื่นฟัง และเรียกความสนใจไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 67.90

1.2 การอภิปรายผล

จากการสำรวจทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุด ของนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย ในแต่ละทักษะย่อยของทักษะสังคม ดังนี้ ด้านการควบคุมตนเอง (ตาราง 4) ได้แก่ พฤติกรรมไม่รอคอยผลัดเปลี่ยนการเล่นเกม / เครื่องเล่นสนาม กับเพื่อน เล่นแข่งคิว ไม่เข้าแถวรับของว่าง/ ถาดอาหาร ไม่รอคอยการแลกเปลี่ยนของเล่นกับเพื่อน ไม่มีความสนใจปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน/โรงเรียน ทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ในขณะที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเช่นการอ่านนิทานในขณะที่ครูทำการ

สอน ไม่ทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับเพื่อน เช่น ไม่รวมทำงานกลุ่ม ไม่รวมกิจกรรมสร้างสรรค์ ไม่ทำความสะอาดห้องเรียน ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในโรงเรียน (ตาราง 5) ไม่แบ่งปันของเล่น / ของใช้ที่ตนเองสนใจให้ผู้อื่น หยิบของผู้อื่นก่อนได้รับอนุญาต ไม่ให้ผู้อื่นใช้สิ่งของของตนเองร่วมกับตนเอง ไม่ขออนุญาต เมื่อต้องลุกจากที่นั่ง ไม่แสดงอาการพูดได้ตอบเมื่อมีผู้มาสนทนาด้วยแสดงบทบาทสมมติตามคำบรรยายของผู้อื่นและผู้นำผู้ตามไม่ได้ ด้านการสื่อความหมายบุคคลอื่นในโรงเรียน (ตาราง 6) ได้แก่ ไม่มองหน้า และสบตาผู้อื่น แสดงอาการกลัว เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่มีคนจำนวนมาก พูดโดยไม่มองหน้าผู้อื่น บอกความสนใจ/ความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ไม่ได้ ไม่แสดงกิริยาทักทายคนอื่นก่อน พูดให้ผู้อื่นฟัง และเรียกความสนใจไม่ได้

ผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับการศึกษาของ พัชร จีวพัฒน์กุล (2549) ที่พบว่านักเรียนออทิสติก ที่เรียนอยู่ช่วงชั้นที่ 1 มีปัญหาทักษะสังคมด้านการควบคุมตนเอง การสื่อความหมายกับบุคคลอื่น และการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น สอดคล้องกับการศึกษาของเสาวภา สุขเฉลิมชัย (2550) ที่พบว่านักเรียนออทิสติกมีปัญหาในทักษะด้านสังคมคือการรอคอย ซึ่งทักษะทางสังคมเหล่านี้เป็นความสามารถในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม การให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกันในลักษณะกลุ่ม รู้จักบทบาทของตนเองและการปฏิบัติต่อผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข และสอดคล้องกับ กัลยาณิ อินตะสิน (2550) ที่พบว่า การสอนทักษะทางสังคมให้กับเด็กออทิสติกโดยการการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหว ประกอบการเล่น เกม ด้านการเล่นร่วมกับเพื่อน การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ด้านการปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม ทำให้มีพฤติกรรมทักษะทางสังคมที่สูงขึ้น

จะเห็นได้ว่าทักษะทางสังคมมีความจำเป็นสำหรับมนุษย์ เพราะมนุษย์ไม่สามารถอยู่ตามลำพังได้ ต้องมีเพื่อน มีกลุ่มสังคมที่ต้องดำรงชีวิต และมีความจำเป็นต่อการเรียนร่วม แต่นักเรียนออทิสติกไม่สามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ด้วยตนเอง การจัดประสบการณ์ทางสังคมให้กับเด็กเหล่านี้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่ง ทักษะทางสังคมเป็นสิ่งที่ซับซ้อนสำหรับนักเรียนออทิสติกศึกษาพิเศษ (Kouch and Mirenda, 2003) เด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีปัญหาชัดเจนในเรื่องความเข้าใจสังคม พฤติกรรมที่พบว่าเป็นปัญหามากในนักเรียนออทิสติก คือการไม่มองหน้าสบตา การไม่สนใจคนอื่น ซึ่งเป็นอุปสรรคขัดขวางการเข้าร่วมสังคมทั่วไป เช่นการเล่นกับเพื่อน เป็นต้น (American Psychiatric Association, 2000) หากมีการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่อการเข้าใจและชัดเจน ถึงพฤติกรรมที่คาดหวังของสังคม จะช่วยให้เด็กออทิสติกมีทักษะทางสังคม และเข้ามาอยู่ร่วมกับคนอื่น สร้างความคุ้นเคยและร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น เพื่อจะสามารถพัฒนาตนเองให้ใกล้เคียงหรือเทียบเท่าเด็กปกติได้

การสอนทักษะทางสังคมแก่เด็กออทิสติกจะช่วยให้เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เข้าใจอารมณ์ของผู้อื่น และวิธีแสดงตนอย่างเหมาะสมในสถานการณ์เช่นนั้น ทำให้เด็กสามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ และลดพฤติกรรมบางอย่างที่เป็นปัญหาลงไปได้ (ผดุง อารยะวิญญู, 2546) ทักษะทางสังคมที่สำคัญสำหรับเด็กออทิสติก คือ การเข้าใจและรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น แต่เด็กออทิสติกไม่สามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ เนื่องจากมีความบกพร่องทางด้านการสื่อสาร และด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนั้นการช่วยเหลือที่จะพัฒนาความเข้าใจทางสังคมในเด็กออทิสติกจึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยต้องเริ่มสอนจากพื้นฐานทักษะทางสังคม เช่น การสบตากับคู่สนทนาอย่างเหมาะสม การใช้น้ำเสียงในการพูด การรู้จักแสดงความคิดเห็นกับผู้อื่น การเล่น และการทำงานกับผู้อื่น การมีความตั้งใจฟัง การรู้จักสนทนากับผู้อื่นและการแสดงอารมณ์ทางสีหน้าอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

(Westwood, 1997) จากการศึกษาค้นคว้าของนักการศึกษาหลายท่าน ทำให้ทราบว่า การพัฒนาให้เด็กออทิสติก มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เหมาะสมได้นั้นมีหลายวิธี และการพัฒนาทักษะทางสังคมโดยใช้เรื่องราวทางสังคม ที่พัฒนาขึ้นโดย Gray เป็นการนำเรื่องเชิงสังคมมาสอนทักษะทางสังคมให้แก่บุคคลออทิสติกให้สามารถมี ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม ดังนั้น ผู้วิจัย จึงได้คัดเลือกทักษะสังคมที่มีคะแนนสูงหรือบกพร่อง มากที่สุดดังกล่าว มากำหนดเป็นพฤติกรรมเป้าหมายในการวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาเรื่องราวทางสังคม ต่อไป

2. ผลการวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาเรื่องราวทางสังคม

2.1 ผลการวิจัย การวิจัยระยะนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ วงจรที่ 1 การเตรียมการ/สร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป วงจรที่ 2 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป วงจรที่ 3 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคล ซึ่งแต่ละตอนมี 4 กิจกรรมได้แก่ การวางแผน (Planning) การปฏิบัติ (Acting) การสังเกต (Observing) และการสะท้อนกลับ (Reflecting) ตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยกระทำเป็นวงจรต่อเนื่องจนได้เรื่องราวทางสังคมที่เหมาะสม กับนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย ผลการวิจัย ดังนี้

2.1.1 วงจรที่ 1 การเตรียมการ/สร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป (กุมภาพันธ์-เมษายน 2552)

2.1.1.1 การวางแผน (Planning) เพื่อกำหนดทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาในการเรียนร่วม

1) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ซึ่งได้แก่ครูผู้สอนนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย ผู้เชี่ยวชาญด้านเรื่องราวทางสังคม และผู้ปกครองนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย จำนวน 10 คน สนทนากลุ่ม ร่วมกัน ในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2552 โดยนำผลการสำรวจในการวิจัยระยะที่ 1 ได้แก่ ทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา ของนักเรียน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมตนเอง ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในโรงเรียน และ ด้านการสื่อ ความหมายกับบุคคลอื่นในโรงเรียน จำนวน 18 ทักษะ ที่เป็นปัญหารบกวนการเรียนรู้ของห้องเรียนและ สถานการณ์ที่มักเกิดเหตุการณ์ รวมทั้งความถี่ของเหตุการณ์ เพื่อนำมาสร้างเรื่องราว ทางสังคม จำนวน 10 ทักษะ ดังนี้

ตารางที่ 8 ผลการเปรียบเทียบทักษะทางสังคมจากการสำรวจระยะที่ 1 และผลการคัดเลือกทักษะ ทางสังคม 10 ทักษะย่อย เพื่อนำไปสร้างเรื่องราวทางสังคม

การผลสำรวจทักษะทางสังคม 18 ทักษะย่อย	ผลการคัดเลือกทักษะทางสังคม 10 ทักษะย่อย
ด้านที่ 1 การควบคุมตนเอง ทักษะย่อยที่ 1 การรอคอยในการร่วมกิจกรรมในโรงเรียน 1. การรอคอยผลัดเปลี่ยนการเล่นเกม / เครื่องเล่นสนามกับเพื่อน 2. การรอคอยการแลกเปลี่ยนของเล่นกับเพื่อน 3. การเข้าแถวส่งงาน ตามลำดับก่อนหลัง ทักษะย่อยที่ 2 การปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน/โรงเรียน 4. กระตือรือร้นให้ความสนใจ เมื่อต้องปฏิบัติตามข้อตกลง 5. ทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ในขณะที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน 6. ทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับเพื่อนได้ด้วยตนเอง ด้านที่ 2 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในโรงเรียน ทักษะย่อยที่ 1 การแบ่งปัน 7. การ แบ่งของเล่น / ของใช้ ที่ตนเองสนใจให้ผู้อื่น 8. การให้ความช่วยเหลือผู้อื่นได้ 9. การกล่าวคำขอบคุณ, ขออนุญาตเมื่อได้รับสิ่งของ/หรือคืนสิ่งของที่ยืม ทักษะย่อยที่ 2 การทำตามคำแนะนำของผู้อื่น 10. รู้จักการขออนุญาต เมื่อต้องลุกจากที่นั่ง 11. การแสดงบทบาทสมมติตามคำบรรยายของผู้อื่น 12. การเป็นผู้นำ และผู้ตาม ด้านที่ 3 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในโรงเรียน ทักษะย่อยที่ 1 การสบตา และการมองหน้า 13. มองหน้า และสบตาผู้ที่สนทนาด้วย 14.แสดงอาการกลัว เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่มีคนจำนวนมาก 15. พูด พร้อมกับมองหน้าผู้อื่น ทักษะย่อยที่ 2 การแสดงความรู้สึกผู้อื่น 16. บอกความสนใจ/ความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ได้ 17. พูดให้ผู้อื่นฟังและเรียกความสนใจได้ 18. แสดงการ ได้ตอบเมื่อมีผู้มาสนทนาด้วย	ด้านที่ 1 การควบคุมตนเอง ทักษะย่อยที่ 1 ทักษะการรอคอย 1. การรอคอยเล่นเครื่องเล่นสนาม/ของเล่นในห้องเรียน 2. การเข้าแถวรับของว่าง/ภาคอาหาร ทักษะย่อยที่ 2 ทักษะการปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน /โรงเรียน 3. ทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ในขณะที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน 4. ทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับเพื่อนได้ด้วยตนเอง ด้านที่ 2 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในโรงเรียน ทักษะย่อยที่ 1 การแบ่งปัน 5. การแบ่งปันของเล่นให้เพื่อนเล่น 6. การกล่าวคำขอบคุณ, ขออนุญาตเมื่อได้รับสิ่งของ/หรือคืนสิ่งของที่ยืม ทักษะย่อยที่ 2 การทำตามคำแนะนำของผู้อื่น 7. การขออนุญาต เมื่อต้องลุกจากที่นั่ง ด้านที่ 3 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในโรงเรียน ทักษะย่อยที่ 1 การสบตา และการมองหน้า 8. การสบตาและมองหน้าผู้ที่สนทนาด้วย 9. แสดงอาการกลัว เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่มีคนจำนวนมาก ทักษะย่อยที่ 2 การแสดงความรู้สึกผู้อื่น 10. แสดงการ ได้ตอบเมื่อมีผู้มาสนทนาด้วย

ตารางที่ 8 พบว่า จากการสนทนากลุ่มทำให้ได้ ผลการคัดเลือกทักษะย่อยทางสังคม 10 ทักษะย่อย เพื่อนำไปสร้างเรื่องราวทางสังคม ได้แก่ ด้านที่ 1 การควบคุมตนเอง ในทักษะการรอคอย ได้แก่ การรอคอยเล่นเครื่องเล่นสนาม และการรอคอยรับของว่างและอาหาร ทักษะย่อยที่ 2 ทักษะการปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน / โรงเรียน ได้แก่ การทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ในขณะที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน การทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับเพื่อนได้ด้วยตนเอง ด้านที่ 2 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในโรงเรียน ทักษะย่อยที่ 1 การแบ่งปัน การแบ่งปันของเล่นให้เพื่อนเล่น การกล่าวคำขอบคุณ การขออนุญาตเมื่อได้รับสิ่งของ/หรือคืนสิ่งของที่ยืม ทักษะย่อยที่ 2 การทำตามคำแนะนำของผู้อื่น การขออนุญาต เมื่อต้องถูกจากที่นั่ง ด้านที่ 3 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในโรงเรียน ทักษะย่อยที่ 1 การสบตา และการมองหน้า การสบตาและมองหน้าผู้ที่สนทนาด้วย แสดงอาการกลัว เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่มีคนจำนวนมาก และทักษะย่อยที่ 2 การแสดงความสนใจผู้อื่นแสดงการโต้ตอบเมื่อมีผู้มาสนทนาด้วย

2) เมื่อได้ผลการคัดเลือกทักษะทางสังคม 10 ทักษะ ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยร่วมกัน แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับ เหตุการณ์หรือสถานการณ์ทางสังคมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนออทิสติก และ กำหนดเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ร่วม ที่สามารถใช้เรื่องราวทางสังคมในการพัฒนาทักษะทางสังคม โดยทบทวนรายการทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาว่า ในสถานการณ์มีใครเกี่ยวข้องบ้าง (ใคร) เกิดอะไรขึ้นก่อนนักเรียนปฏิบัติตนด้านทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสม และเกิดอะไรขึ้นทันทีทันใดหลังจากปฏิบัติตนด้านทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสม (อะไร) พฤติกรรมเกิดขึ้นเมื่อใด (เมื่อไหร่) พฤติกรรมเกิดขึ้นที่ไหน เวลาและสถานที่ใด (ที่ไหน) ดังนี้

ตารางที่ 9 ทักษะทางสังคม: เหตุการณ์ที่ไม่เหมาะสม และสถานการณ์ที่จำเป็นต้องการเรียนรู้ร่วม

ทักษะทางสังคม: เหตุการณ์ทางสังคมที่ไม่เหมาะสม	สถานการณ์ที่จำเป็นต้อง การเรียนรู้ร่วม	สถานการณ์เกี่ยวข้องกับ ใคร/อะไร/เมื่อไร/ที่ไหน
(1) การรอคอย : แฉงคิว / ไม่รอคอย จนกว่าจะถึงคิวของตนเอง	การรอคอย เพื่อเล่นเครื่อง เล่นสนาม และเล่นตามมุม ในห้องเรียน	ใคร : เพื่อนๆ อะไร : การรอลุ้นชิงช้า การเล่น เครื่องเล่นสนาม และการเล่นของเล่น ในมุมประสบการณ์ เมื่อไร : 10.30 น. ถึง 11.00 น. ที่ไหน : สนามเด็กเล่นหน้าห้องเรียน และมุมประสบการณ์ในห้องเรียน
(2) การรอคอย : การลัดคิวเพื่อนเพื่อเข้า ไปรับของว่าง/ถาดอาหาร ก่อนเพื่อน	การแถวรอรับของว่าง อาหารเสริมนม และขนม/ ถาดอาหารโดยไม่เดินแซง คิวเพื่อน	ใคร : เพื่อน อะไร : การเข้าแถวเพื่อรอรับ ของ ว่างและถาดอาหาร เมื่อไร : 10.00 น. และ 11.00 น. ที่ไหน : หน้าห้องเรียน , โรงอาหาร
(3) การปฏิบัติตามกติกาของห้องเรียน ในขณะที่ต้องปฏิบัติกิจกรรมอื่น : การลุกเดินเพื่อไปทำสิ่งที่ตนเองสนใจ และไม่นั่งเพื่อร่วมกิจกรรม/ฟังนิทาน ร่วมกับเพื่อน ทำให้เพื่อนบางคนเสีย สมาธิ และเพื่อนบางคนลุกเดินเพื่อไป เล่นด้วย ทำให้การสอนของครู ไม่ราบรื่น	1. การนั่ง เพื่อร่วมกิจกรรม จนจบ 2. ตั้งใจฟังครูพูด/ขณะครู สอน/เล่นนิทาน	ใคร : คุณครู และ เพื่อน อะไร : การปฏิบัติตามกติกาของ ห้องเรียน โดยนั่งร่วมกิจกรรม/ฟัง นิทานร่วมกับเพื่อน เมื่อไร : ในกิจกรรมเสริม ประสบการณ์ 09.00-09.30 น. ที่ไหน : ในห้องเรียน
(4) การเล่นตามมุมคนเดียวในห้องเรียน เล่นของเล่นตามมุมคนเดียว เมื่อมีเพื่อน มาหยิบของเล่นที่กำลังเล่นอยู่ จะทำร้าย เพื่อน และกรีดร้อง โวยวาย	การเล่นร่วมกับเพื่อน ตาม มุมประสบการณ์ โดยไม่ กรีดร้องเมื่อมีเพื่อนเข้ามา เล่นด้วย	ใคร : ตัวนักเรียนและ เพื่อน อะไร : การปฏิบัติตามกติกาของ ห้องเรียน เล่นร่วมกับเพื่อน เมื่อไร : ในกิจกรรมเล่นตามมุม ที่ไหน : ในห้องเรียน
(5) เดินเข้าไปหยิบมาากินโดยไม่ขอ อนุญาตเจ้าของขนม	การพูดขอกินขนมจาก เจ้าของก่อนการหยิบขนม	ใคร : ตัวนักเรียนและ เพื่อน/ผู้อื่น อะไร : การปฏิบัติตามกติกาของ ห้องเรียน เมื่อไร : เมื่อพบขนม/ของกินที่ชอบ ที่ไหน : ในห้องเรียน/นอกห้องเรียน

ตารางที่ 9 ทักษะทางสังคม: เหตุการณ์ที่ไม่เหมาะสม และสถานการณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ร่วม (ต่อ)

ทักษะทางสังคม: เหตุการณ์ทางสังคมที่ไม่เหมาะสม	สถานการณ์ที่จำเป็น ต่อการเรียนรู้ร่วม	สถานการณ์เกี่ยวข้องกับ ใคร/อะไร/เมื่อไร/ที่ไหน
(6) การไม่รู้จักแบ่งปันของเล่น	การแบ่งของเล่นของ ตนเองให้เพื่อนเล่นด้วย	ใคร : เพื่อนๆ อะไร : การเล่นกับเพื่อน เมื่อไร : ขณะอยู่ในโรงเรียน ที่ไหน : ในโรงเรียน
(7) การหยิบของเล่นของเพื่อนมาเล่น โดยไม่บอกเพื่อน	การพูดขอเล่นเพื่อนก่อน การเข้าไปหยิบของเล่น ของเพื่อน	ใคร : เพื่อนๆ อะไร : การพูดขอเล่นเพื่อนก่อนการ เข้าไปหยิบของเล่นของเพื่อน เมื่อไร : ขณะอยู่ในห้องเรียน ที่ไหน : มุมประสบการณ์
(8) การพูด จะพูดโดยไม่สนใจผู้ฟัง และไม่มองหน้า สบตา เมื่อพูดคุยนุคคล ต่างๆในโรงเรียน	ในขณะที่พูดควรมองหน้า ผู้ที่พูดด้วย	ใคร : คุณครู เพื่อนๆ อะไร : การสนทนา พูดคุย เมื่อไร : ขณะอยู่ในโรงเรียน ที่ไหน : ในโรงเรียน
(9) แสดงอาการกลัว เมื่อต้องเข้าร่วมกับ คนจำนวนมาก	เข้าร่วมกิจกรรมกับ กลุ่ม คน/เพื่อนนักเรียนใน โรงเรียนได้	ใคร : กลุ่มคน /เพื่อนนักเรียน อะไร : การเข้าร่วมชมการแสดง ใน กิจกรรมวันสำคัญของโรงเรียน เมื่อไร : ขณะอยู่ในโรงเรียน ที่ไหน : ในโรงเรียน
(10) ไม่แสดงกิริยาทักทายคนอื่นก่อน ด้วย การยิ้มและสวัสดี	1. ทักทาย สวัสดี คุณครู / เพื่อน ในตอนเช้า โดย ในขณะที่พูดควรมองหน้า และสบตา คุณครู/เพื่อน	ใคร : คุณครู เพื่อนๆ อะไร : ยิ้ม ทักทาย สวัสดี เมื่อไร : ขณะอยู่ในโรงเรียน ที่ไหน : ในโรงเรียน

ตารางที่ 9 พบว่า เหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ร่วมของนักเรียนออทิสติก
ระดับปฐมวัย ที่จะนำไปสร้างเรื่องราวทางสังคม มีดังนี้ (1) การรอคอย เพื่อเล่นเครื่องเล่นสนาม และเล่นตามมุม
ในห้องเรียน (2) การแถวรอรับของว่าง อาหารเสริมนม และขนม/ถาดอาหารโดยไม่เดินแซงคิวเพื่อน (3) การนั่ง
ตั้งใจฟังครูพูด/ขณะครูสอนหรือ เล่านิทาน จนจบกิจกรรม (4) การเล่นร่วมกับเพื่อนตามมุมประสบการณ์ โดยไม่
กรีดร้องเมื่อมีเพื่อนเข้ามาเล่นด้วย (5) การพูดขอกินขนมจากเจ้าของก่อนการหยิบขนม (6)การแบ่งของเล่นของ
ตนเองให้เพื่อนเล่นด้วย (7) การพูดขอเล่นเพื่อนก่อนการเข้าไปหยิบของเล่น ของเพื่อน (8) ในขณะที่พูดควรมอง

หน้าผู้ที่พูดคุย (9) เข้าร่วมกิจกรรมกับ กลุ่มคน/เพื่อนนักเรียนใน โรงเรียน (10) ทักทาย สวัสดี คุณครู /เพื่อน ในตอนเช้า โดยในขณะที่พูดคุยมองหน้า และสบตา คุณครู/เพื่อน

2.1.1.2 การปฏิบัติ (Acting) จากการดำเนินการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การเขียน เรื่องราวทางสังคม สำหรับพัฒนาทักษะทางสังคมในนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2552 โดยวิทยากร ผู้มีความเชี่ยวชาญ และนำพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มาร่วมเขียนเรื่องราวทางสังคมตามการปฏิบัติตน ทางทักษะทางสังคมที่เหมาะสมของนักเรียนออทิสติก 10 สถานการณ์ สถานการณ์ ๆ ละ 1 เรื่อง รวม 10 เรื่อง โดย ผู้ร่วมวิจัย 3 กลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน เขียนเรื่องราวทางสังคม (ฉบับร่าง) กลุ่มละ 3-4 เรื่อง นั้น ได้เรื่องราวทางสังคม (ฉบับร่าง) จำนวน 10 เรื่องดังนี้

- เรื่องที่ 1 การรอลุ้นชิงช้า สถานการณ์: การรอลุ้นในการเล่นเครื่องสนาม
- เรื่องที่ 2 เข้าแถวกันแอะ สถานการณ์: การรอรับอาหารเสริม (นม)/ของว่าง
- เรื่องที่ 3 ตั้งใจฟังนิทาน สถานการณ์: การร่วมกิจกรรมเสริมประสบการณ์

ร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

- เรื่องที่ 4 การเล่นเกมบล็อกกับเพื่อน สถานการณ์: ที่มุมบล็อก ในห้องเรียน
- เรื่องที่ 5 พุดขออนุญาตก่อนจะจึงหยิบขนม สถานการณ์: ในโรงเรียน
- เรื่องที่ 6 การพุดขอใจเพื่อน สถานการณ์: ในโรงเรียน
- เรื่องที่ 7 การอนุญาตคุณครู สถานการณ์: ในห้องเรียน
- เรื่องที่ 8 คุยกันมองหน้า และสบตากัน สถานการณ์: เมื่อพบกับบุคคลต่างๆใน

โรงเรียน

- เรื่องที่ 9 เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมกับคนจำนวนมาก สถานการณ์: การเข้า

ร่วมงานนิทรรศการของโรงเรียน

- เรื่องที่ 10 ยิ้มและสวัสดี สถานการณ์: ระหว่างการเดินทางไปที่โรงอาหาร

ผู้วิจัยรวบรวมเรื่องราวทางสังคมที่แต่ละกลุ่มเขียนขึ้น นำเสนอกลุ่มใหญ่ เพื่อให้ผู้ ร่วมวิจัย ร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเรื่องราวทางสังคมจำนวน 10 เรื่อง ผู้วิจัยนำเรื่องราว ทางสังคมไปวาดภาพประกอบ จัดทำรูปเล่ม (ฉบับร่าง) ขนาด 6 X 9 นิ้ว

2.1.1.3 การสังเกต (Observing) ประชุมผู้ร่วมวิจัย จำนวน 10 คน เพื่ออ่านและตรวจสอบ ความถูกต้องเหมาะสมของเรื่องราวทางสังคมรวม 10 เรื่องที่ผู้ร่วมวิจัยเขียนขึ้น โดยยังไม่มีภาพประกอบ โดยใช้ แบบ โดยให้ข้อมูลในการปรับปรุงและแก้ไขคำพูด ประโยค เนื้อหา ของเรื่องราวทางสังคม ให้เหมาะสมตาม เกณฑ์ การตรวจสอบเรื่องราวทางสังคมที่อัญชลี สารรัตน์ (2551) ปรับปรุงจาก The Social Story Checklist (Carol Gray, 2000) จำนวน 12 ข้อ ตรวจสอบสัดส่วนประโยคของเรื่องราวทางสังคม ซึ่งมีองค์ประกอบ ของ ประโยคคือ ประโยคที่ใช้เขียนวิธีเรื่องเกี่ยวกับสังคม ลักษณะของประโยคหรือข้อความ ประกอบด้วย ประโยค พรรณา (Descriptive Sentences) ประโยคหรือข้อความเชิงบรรยายใช้อธิบายสถานการณ์ เช่น ใครทำอะไร อย่างไร 2-5 ประโยค ประโยคชี้แนะ เป็นประโยคที่บอกถึงความตั้งใจ แสดงให้เห็นถึงปฏิกิริยาได้ตอบที่เหมาะสม กับสถานการณ์นั้นๆ โดยจะเป็นประโยคเชิงบวก ควรมี 1 ประโยคต่อ 1 เรื่อง ประโยคมุมมอง เป็นประโยคที่เป็น แนวคิด ที่ก่อให้เกิดมุมมองและคาดเดาความรู้สึกและอารมณ์ของผู้อื่นจะกล่าวถึงปฏิกิริยา อารมณ์ ความรู้สึก ของ

บุคคลต่างในสถานการณ์นั้น ๆ ควรมี 2-5 ประโยค นั้น จากการสังเกตการเขียนเรื่องราวทางสังคมของผู้เข้าร่วมวิจัย มีแก้ไขในประเด็น สรุปได้ดังนี้ การใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับวัย ใช้ประโยคยาวเกินไป ผู้ร่วมวิจัยบางคนไม่เข้าใจประโยคมุมมอง และประโยคชี้นำ มากเกิน 1 ประโยคใน 1 เรื่อง ดังตัวอย่าง

เมื่อถึงเวลาอาหารว่าง ฉัน และเพื่อนๆ เข้าแถว เพื่อรับของว่างทุกวัน (พรรณนา)
การเข้าแถวรับของว่าง เป็นสิ่งที่ดี ฉันไม่ควรแซงคิวเพราะเป็นการเสียมารยาท

(มุมมอง)

ฉันจึงบอกตัวเองว่า “ไม่เป็นไรหรอกนะ เพื่อนคนอื่นก็ต้องรอเหมือนกัน และไม่ต้องการให้คนอื่นมาแซงคิว ฉันจะยืนนิ่งๆ เพื่อรอรับนม และขนม” (ชี้นำ)

คุณครูและเพื่อนๆ จะดีใจมาก ถ้าฉันเข้าคิวรอในแถวได้ (มุมมอง)

ฉันจะพยายามอดทนรอจนกว่า จะถึงคิวฉันรับนมและขนม (ชี้นำ)

จากเรื่องดังกล่าว จากการตรวจสอบของกลุ่มผู้วิจัย พบว่า มีประโยคชี้นำ 2 ประโยค ซึ่ง ตามรูปแบบของการเขียนในเรื่องราวทางสังคม ควรมีประโยคมุมมอง เพียง 1 ประโยคต่อ 1 เรื่อง เท่านั้น

2.1.1.4 การสะท้อนกลับ (Reflecting) ผลการอบรมการเขียนเรื่องราวทางสังคม และการสนทนากลุ่ม ของผู้ร่วมวิจัย ได้พฤติกรรมเป้าหมายในการพัฒนาทักษะทางสังคม สำหรับนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัยจำนวน 10 ทักษะ จาก 18 ทักษะ และนำไปเขียนเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไปผลการสังเกตการเขียนเรื่องราวทางสังคม และการใช้แบบตรวจสอบเรื่องราวทางสังคม เรื่องราวทางสังคม จำนวน 10 เรื่อง โดยผู้ร่วมวิจัย สรุปดังนี้

1) ได้เรื่องราวทางสังคม ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่สามารถนำไปวาดภาพฉบับร่างได้ แต่ควรมีการปรับปรุงประโยคบางประโยค ผู้ร่วมวิจัยเข้าใจ และสามารถ และสามารถเขียนประโยคพรรณนา โดยใช้คำว่า “บางครั้ง” มากกว่า คำว่า “เสมอๆ” และบอกสถานการณ์ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นที่ใดกับใครได้ การเขียนประโยคมุมมอง และประโยคชี้นำ ผู้วิจัยบางคนยังไม่เข้าใจวิธีการเขียน ประโยคมุมมอง และประโยคชี้นำได้ ทำให้ประโยคยาว ไม่กระชับ ในบางเรื่องมีประโยคชี้นำ เกิน 1 ประโยค ทำให้การเขียนเรื่องราวทางสังคมสำหรับ นักเรียน ออทิสติกระดับปฐมวัย มีเนื้อหาที่ไม่ชัดเจนว่าต้องการให้เกิดพฤติกรรมอะไร ควรปรับให้เหลือ 1 ประโยค

2) สรุปประเด็นอุปสรรค /ปัญหาของการอบรมและเขียนเรื่องราวทางสังคมจากผู้ร่วมวิจัย คือระยะเวลาในการอบรมการเขียนเรื่องราวทางสังคมน้อยและควรมีตัวอย่างของเรื่องราวทางสังคมประกอบด้วย

3) ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เข้าร่วมวิจัย การอบรมครั้งนี้ ทำให้มีความรู้ในการเขียนเรื่องราวทางสังคมให้เหมาะสมกับ นักเรียนออทิสติกที่กำลังทำการสอน และควรจัดการอบรมการเขียนเรื่องราวทางสังคมอีกหนึ่งครั้งและควรมีตัวอย่างของเรื่องราวทางสังคมที่เหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละวัย

ผู้วิจัยรวบรวมประเด็นปัญหาเพื่อไปแก้ปัญหาและพัฒนา เรื่องราวให้เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติก ระดับปฐมวัย จำนวน 10 เรื่อง ในวงจรที่ 2 ต่อไป

2.1.2 วงจรที่ 2 ดำเนินการสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป (เมษายน 2552)

2.1.2.1 การวางแผน (Planning) ผู้วิจัยนำผลการสะท้อนข้อมูลจากวงจรที่ 1 คือนำเรื่องราวทางสังคม จำนวน 10 เรื่อง ที่มีภาพประกอบฉบับร่าง นำไปให้กลุ่มที่เขียนขึ้นนำไปร่วมกันพัฒนาปรับปรุงตาม คำแนะนำของ ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนเรื่องราวทางสังคม จากการอบรมในวันที่ ในวันที่ 18 เมษายน 2552

2.1.2.2 การปฏิบัติ (Acting) ผลการดำเนินการประชุมอบรมผู้ร่วมวิจัย เพื่อพัฒนาการเขียนเรื่องราวทางสังคมจำนวน 10 เรื่อง ครั้งที่ 2 ในวันที่ 18 เมษายน 2552 โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนเรื่องราวทางสังคมได้ทบทวนขั้นตอน ลักษณะประโยคของการเขียนเรื่องราวทางสังคมพร้อมนำเสนอตัวอย่างเรื่องราวทางสังคมฉบับที่เป็นภาษาไทย และต่างประเทศ และยกตัวอย่างของข้อความที่เป็นลักษณะเด่นของประโยคต่างๆในเรื่องราวทางสังคม โดยดำเนินการอบรม เป็นเวลา 1 วัน ผู้ร่วมวิจัยกันดำเนินการพัฒนาเรื่องราวทางสังคม ได้เรื่องราวทางสังคมฉบับสมบูรณ์ 10 เรื่อง

2.1.2.3 การสังเกต (Observing) ผู้ร่วมวิจัย แก่ใจ ปรับปรุง เรื่องราวทางสังคมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ อ่านและตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเรื่องราวทางสังคมที่สร้างขึ้น จำนวน 10 เรื่อง และให้ข้อมูลในการปรับปรุงและแก้ไขเรื่องราวให้เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติก ระดับปฐมวัย โดยใช้แบบตรวจสอบเรื่องราวทางสังคมที่ปรับปรุงจาก The Social Story Checklist ของ Carol Gray (2000) (อัญชลี สารรัตนะ, 2551) ผลการปรับปรุงพัฒนาเรื่องราวทางสังคม โดยผู้ร่วมวิจัย จำนวน 10 เรื่อง ดังนี้

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนาฉบับทั่วไป เรื่องที่ 1

เรื่อง การร่อนชิงช้า สถานการณ์ การร่อนชิงช้าในการเล่นเครื่องเล่นสนาม		รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา		
1) ฉันชื่อ เอ เรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2		พรรณนา
2) บางวันในช่วงเช้า คุณครูพาฉันและเพื่อน ไปเล่นเครื่องเล่นสนามที่สนามเด็กเล่น เช่น ชิงช้า ม้าหมุน		พรรณนา
3) พวกเราหลายคนอยากเล่นชิงช้า แต่ ชิงช้ามีเพียง 1 อัน จึงต้องผลัดกันเล่น		มุมมอง
4) ฉันชอบเล่นชิงช้า แต่ไม่อยาก รอนาน ๆ บางครั้งฉันอยากเดินหนีไป แต่ถ้า ฉันทำอย่างนั้น ฉันจะไม่ได้เล่นชิงช้าอีก		มุมมอง
5) ฉันจะพยายามอดทนร่อนคอย ในระหว่างที่ร่อนฉันอาจจะเข้าไปบอกเพื่อนว่า “ขอเล่นหน่อย”		ชี้นำ
6) เพื่อนจะให้ฉันเล่นชิงช้า กับเพื่อนๆอย่างมีความสุข		มุมมอง
หลังการพัฒนา		
1) ฉันชื่อ เอ เรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2		พรรณนา
2) บางวัน คุณครูพาฉันและเพื่อน ไปเล่นชิงช้า ม้าหมุน ที่สนามเด็กเล่น		พรรณนา
3) เพื่อนหลายคนอยากเล่นชิงช้า แต่ ชิงช้ามีเพียง 1 อัน จึงต้องผลัดกันเล่น		มุมมอง
4) ฉันจะพยายามอดทนรอ ในระหว่าง ที่รอ ฉันอาจจะเข้าไปบอกเพื่อนว่า “ขอเล่นด้วยนะ”		ชี้นำ
5) เพื่อนอาจจะให้ฉันเล่นชิงช้า		มุมมอง
6) เมื่อเพื่อนให้ฉันเล่น ฉันก็จะ ได้เล่นชิงช้ากับเพื่อนๆอย่างมีความสุข		มุมมอง

ตารางที่ 10 พบว่า เรื่องมีความเหมาะสม กับวัย ประโยคที่ 2 ดัดคำว่า ในช่วงเช้าออกเพราะเป็นคำที่กำหนดช่วงเวลา บางวันอาจจะไม่ได้ไปในตอนเช้า ประโยคที่ 3 เปลี่ยนคำว่า พวกเรา เป็นเพื่อน ปรับประโยคที่ 4-6 ให้มีความกระชับขึ้น และใช้คำว่า “อาจจะ” เพื่อให้สามารถรับกับการเปลี่ยนแปลง ในด้านของภาพเหมาะสมกับสถานการณ์ ด้านภาพควรวาดให้เน้นใบหน้าให้ทุกคนในภาพ ชื่นกว้าง อย่างมีความสุข

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับทั่วไป เรื่องที่ 2

เรื่อง เข้าแถวกันเถอะรับนมและขนม สถานการณ์ การเข้าแถวรับของว่าง/ถาดอาหาร	รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา	
1) ฉันเรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 เมื่อถึงเวลาอาหารว่าง นักเรียนทุกคนเข้าแถวเพื่อรับของว่าง	พรรณนา
2) การเข้าแถวรับของว่าง เป็นสิ่งที่ดี ฉันไม่ควรแซงคิวเพราะเป็นการเสียมารยาท	มุมมอง
3) ฉันจึงบอกตัวเองว่า “ไม่เป็นไรหรอกนะ เพื่อนคนอื่นก็ต้องรอเหมือนกัน” และไม่ต้องการ ให้อื่นคนอื่นมาแซงคิว	ชี้นำ
4) ฉันจะพยายามอดทนรอจนกว่า จะถึงคิวฉันรับนมและขนม	ชี้นำ
หลังการพัฒนา	
1) ฉันเรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 เมื่อถึงเวลาพักรับประทานนม และขนม	พรรณนา
2) ฉันและเพื่อน ทุกคนเข้าแถว เพื่อรับนมและขนม	พรรณนา
3) การเข้าแถวรับขนมและนมเป็นสิ่งที่ดี ที่ทุกคนควรทำ	มุมมอง
4) ฉันไม่ควรแซงคิวเพราะเป็นการเสียมารยาท ฉันจะพยายามอดทนรอจนกว่า จะถึงคิวฉันรับขนมและนม	ชี้นำ
5) คุณครูและเพื่อนๆจะดีใจมาก ถ้าฉันเข้าคิวรอในแถวได้	มุมมอง

ตารางที่ 11 พบว่า เรื่องก่อนการปรับปรุง ควรปรับ คัดประโยคที่ 1 ควรระบุว่า ของว่างคืออะไร ปรับประโยคชี้นำในประโยคที่ 2, 3 และ 5 รวมเป็น 1 ประโยค คือ “ฉันไม่ควรแซงคิวเพราะเป็นการเสียมารยาท ฉันจะพยายามอดทนรอจนกว่า จะถึงคิวฉันรับขนมและนม” และเพิ่มประโยค ที่ 5 เพื่อเป็นการเสริมแรงให้กำลังใจ

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนาฉบับทั่วไป เรื่องที่ 3

เรื่อง การขออนุญาต ก่อนการลูกเดิน สถานการณ์ ขณะครูทำการสอนภายในห้องเรียน		รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา		
1) ฉันชื่อเอ เรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2		พรรณนา
2) เมื่อคุณครูกำลังสอนอยู่ในห้องเรียน		พรรณนา
3) บางครั้งฉันอาจจะต้องการลุกจากที่นั่ง เพื่อไปหาเพื่อนจะต้องยกมือก่อนพูดขออนุญาต		มุมมอง
4) การลุกจากที่นั่ง ควรต้องขออนุญาตด้วยการยกมือขึ้นให้ครูทราบเมื่อฉันต้องการลุกจากที่นั่ง		มุมมอง
5) ฉันควรขออนุญาตคุณครูด้วยการยกมือให้ครูทราบก่อน ทุกครั้ง		ชี้แนะ
6) คุณครูชอบที่เพื่อนๆ และฉันยกมือเพื่อขออนุญาต ก่อนลุกจากที่นั่ง		มุมมอง
7) ผมรู้สึกดี และมีความสุขที่คุณครูชอบ ที่ฉันยกมือก่อนการพูดขออนุญาตทุกครั้ง		มุมมอง
หลังการพัฒนา		
1) ฉันชื่อเอ เรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2		พรรณนา
2) เมื่อเคารพธงชาติ แล้ว นักเรียนทุกคนเดินเป็นแถวเข้ามาในชั้นเรียน		พรรณนา
3) ทุกคน นั่งเป็นวงกลมอย่างเรียบร้อย คุณครู พูดทักทาย นักเรียน		มุมมอง
4) ในขณะที่ครูสอน นักเรียนทุกคนนั่งฟังอย่างเรียบร้อย		มุมมอง
5) ถ้าฉัน ลูกเดินไปรอบๆ ห้องเรียนจะรบกวนเพื่อน คุณครูและเพื่อนๆจะไม่ชอบ		มุมมอง
6) เมื่อฉันอยากลุกเดิน ควรยกมือขึ้นและพูดว่า “ขออนุญาตครับ” ทุกครั้ง เมื่อคุณครูอนุญาต จึงจะลุกจากที่ได้		ชี้แนะ
7) การขออนุญาตคุณครูก่อนการลูกเดินเป็นสิ่งที่ดีที่เด็กๆ ทุกคนควรทำ		มุมมอง

ตารางที่ 12 พบว่า จำนวนประโยคในเรื่องมีความเหมาะสม กับวัย ในประโยคที่ 1 ไม่มีการปรับ เพราะแสดงถึงความจำเพาะเฉพาะบุคคล แต่ควรปรับข้อความประโยค ในประโยค 2 – 7 ให้เห็นความต่อเนื่องของเหตุการณ์ ซึ่งเป็นการบอกว่าควรทำอะไร ก่อน- หลัง และเขียนประโยคมุมมอง และเขียนประโยคชี้แนะที่ชัดเจน เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคมก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับทั่วไป เรื่องที่ 4

เรื่อง มาฟังนิทานกันเถอะ สถานการณ์ ขณะครูทำการสอนภายในห้องเรียน	รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา	
1) ในตอนเช้า เมื่ออยู่ในห้องเรียน เพื่อนๆ ทุกคนนั่งอย่างเรียบร้อย	พรรณนา
2) ทุกเช้า คุณครู เล่านิทานให้ฉันและเพื่อนๆ ฟัง	พรรณนา
3) บางครั้ง ฉันไม่อยากฟังคุณครูเล่านิทาน แต่ฉันอยากไปเล่นสร้างบ้านที่มุมบล็อกรคนเดียว ฉันจึงไปเล่นบล็อก	มุมมอง
4) ถ้าฉันลุกเดินไปเล่นที่มุมบล็อก คุณครูและเพื่อนๆ อาจจะรู้สึกเสียใจ ที่ฉันไม่นั่งฟังนิทาน	มุมมอง
5) คุณครู และเพื่อนๆ อาจรู้สึกดีใจ ที่เห็นฉัน นั่งฟังนิทาน อย่างตั้งใจ	มุมมอง
6) ฉันควรนั่งฟังคุณครูเล่านิทานร่วมกับเพื่อนๆ โดยไม่ลุกเดินไปที่อื่นจนกว่าจะจบ ถ้าฉันฟังนิทานจนจบ ฉันก็มีความสุข	ชี้แนะ
หลังการพัฒนา	
1) ในตอนเช้า เมื่ออยู่ในห้องเรียน เพื่อนๆ ทุกคนนั่งอย่างเรียบร้อย	พรรณนา
2) บางวันคุณครูเล่านิทานให้ ฉัน และเพื่อนฟัง	พรรณนา
3) มารยาทที่ดีของการฟังคือ “ไม่พูดขณะที่ฟัง” เพราะ ถ้าพูด ก็จะฟังไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจ	มุมมอง
4) คุณครูดีใจที่นักเรียน นั่งฟังนิทานจนจบ และ ตอบคำถาม เมื่อครูถาม	มุมมอง
5) ฉันจะพยายามนั่งฟังนิทานจนจบ และพูดเพื่อตอบคำถามของคุณครู	ชี้แนะ
6) คุณครูชมที่ ฉันมีมารยาทในการฟัง ก็สามารถตอบคำถาม ของคุณครูได้	มุมมอง

ตารางที่ 13 พบว่า เรื่องก่อนการปรับปรุง ควรคัดประโยคที่ 3 เนื่องจากเป็นประโยคที่ ไม่ทำให้เด็กตีความผิดและอาจแสดงพฤติกรรมนั้น ปรับภาษาในประโยคให้ชัดเจน กระชับ และประโยคที่ 6 ปรับคำว่า ควรเป็นคำว่า “จะพยายาม” เป็นข้อความเชิงสร้างสรรค์ให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับทั่วไป เรื่องที่ 5

เรื่อง การเล่นมุมบล็อก กับเพื่อน สถานการณ์ มุมประสบการณ์ภายในห้องเรียน		รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา		
1) ในห้องเรียนของฉัน มีมุมประสบการณ์หลายมุมและมีของเล่นมากมาย		พรรณนา
2) บางวันฉันชอบเล่นก่อสร้างบ้านที่มุมบล็อก		พรรณนา
3) เพื่อนของฉันหลายคนก็ชอบเล่นสร้างบ้านที่มุมบล็อก แต่ไม้บล็อกมีจำนวนน้อย		พรรณนา
4) บางครั้งเมื่อเพื่อนมาเล่นกับฉัน ฉันอาจจะ รู้สึกหงุดหงิด ไม่พอใจ และผลักเพื่อนออกไป		มุมมอง
5) การเล่นเกมสนุก ถ้ามีเพื่อนมาเล่นด้วย		มุมมอง
6) ฉันจะพยายามหาใจลึก ๆ เมื่อฉันรู้สึกหงุดหงิด ไม่พอใจ		ชี้นำ
7) ฉันจะแบ่งไม้บล็อก และเล่นสร้างบ้านร่วมกับเพื่อน อย่างสนุกสนาน		ชี้นำ
หลังการพัฒนา		
1) ฉันเรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในห้องเรียนของฉันมีของเล่นมากมาย		พรรณนา
2) บางวัน ฉันเล่นสร้างบ้านที่มุมบล็อก		พรรณนา
3) เพื่อนของฉันหลายคนก็ชอบเล่นสร้างบ้านที่มุมบล็อกเหมือนกัน		พรรณนา
4) บางครั้ง เมื่อมีเพื่อนมาเล่นกับฉัน ฉันอาจรู้สึก ไม่พอใจ ผลักเพื่อนออกไป อาจทำให้เพื่อนโกรธ		มุมมอง
5) คุณครูบอกฉันว่า การเล่นเกมสนุก ถ้ามีเพื่อนมาเล่นด้วย		มุมมอง
6) ฉันจะพยายามหาใจลึก ๆ เมื่อฉันรู้สึกหงุดหงิด ไม่พอใจ		ชี้นำ
7) ฉันและเพื่อน เล่นสร้างบ้านร่วมกันอย่างสนุกสนาน		มุมมอง

ตารางที่ 14 พบว่า เรื่องก่อนการปรับปรุง ในประโยคที่ 4 ควรบอกผลของการกระทำให้เด็กทราบด้วย ว่าถ้าทำเช่นนั้นคนอื่นจะรู้สึกอย่างไร และเมื่อเจอปัญหาแล้วควรทำอะไร มีประโยคชี้นำ เกิน 1 ประโยค ควรปรับประโยค 6 และ 7 เป็นประโยคเดียวที่ชัดเจน และประโยค ที่ 7 ปรับคำว่า “ จะแบ่งไม้บล็อก” เป็น “ฉันเล่นสร้างบ้านร่วมกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน” เป็นข้อความเชิงสร้างสรรค์ให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับทั่วไป เรื่องที่ 6

เรื่อง ขอกินขนม หน้อยครับ สถานการณ์ในห้องเรียน		รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา		
1) ฉันชื่อ เอ เรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 บางครั้ง ฉันเห็นขนม วางอยู่บน โต๊ะคุณครู		พรรณนา
2) ฉัน อยากกินขนม นั้นมาก การหยิบขนมของคนอื่นเป็นสิ่งที่ไม่ดี		พรรณนา
3) ฉันก็ไม่อยากให้ใครมาหยิบขนมของฉันเหมือนกัน		มุมมอง
4) คนอื่นก็อาจจะรู้สึกเสียใจ ถ้าฉันหยิบ ขนมบน โต๊ะของเขา ก่อนได้รับอนุญาต		มุมมอง
5) ฉันไม่ควรหยิบขนมบน โต๊ะคุณครูก่อนได้รับอนุญาต		ชี้แนะ
6) ทุกคนจะชมว่าฉันเป็นเด็กดี เมื่อฉันพูดขออนุญาตก่อนการหยิบขนมของคนอื่นทุกครั้ง		มุมมอง
หลังการพัฒนา		
1) ฉันชื่อเอ บางครั้ง ฉันเห็นขนม วางอยู่บน โต๊ะฉันอยากกินขนม นั้นมาก		พรรณนา
2) การหยิบขนมของคนอื่นเป็นสิ่งที่ไม่ดี		พรรณนา
3) คนอื่นอาจจะรู้สึกเสียใจ ถ้าฉันหยิบ ขนมบน โต๊ะของเขา ไป ก่อนได้รับอนุญาต		มุมมอง
4) ฉันจะพยายามพูดว่า “ขอกินขนมหน้อยนะครับ” ทุกครั้ง ก่อนการหยิบขนมของคนอื่น		ชี้แนะ
5) เมื่อฉันทำได้ คุณครูและเพื่อน ชมว่าฉันเป็นเด็กดี		มุมมอง

ตารางที่ 15 พบว่า เรื่องราวก่อนการปรับปรุง มีเนื้อเรื่องที่ดีแต่ควร ปรับ ประโยคกระชับ และเข้าใจง่ายมากขึ้น และควรเขียนประโยคชี้แนะที่ชัดเจน เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับทั่วไป เรื่องที่ 7

เรื่อง เมื่อน้องเออยากเล่นกับเพื่อน สถานการณ์ มุมประสบการณ์ภายในห้องเรียน		รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา		
1) เมื่ออยู่ที่โรงเรียน ฉัน มีเพื่อนๆ หลายคน		พรรณนา
2) ในห้องเรียนมี ของเล่นหลายอย่าง		พรรณนา
3) การเล่นเกมทุกครั้ง นักเรียนจะนำของเล่นมาเล่นบนโต๊ะของตนเอง		พรรณนา
4) การหยิบของเล่นเพื่อนมาเล่น โดยไม่บอก อาจทำให้เพื่อนโกรธและไม่พอใจ		มุมมอง
5) เพื่อนๆ ชอบที่ ฉัน ขอเล่นกับเพื่อนก่อน จึงหยิบของเล่นเพื่อนมาเล่น		มุมมอง
6) เมื่อน้องอยากเล่นกับเพื่อน ควรพูดว่า “ ฉันขอเล่นด้วยนะ”		ชี้นำ
7) การขอเล่นกับเพื่อนเป็นสิ่งดีที่เด็กทุกคนควรทำ		มุมมอง
หลังการพัฒนา		
1) ในห้องเรียนของฉัน มี ของเล่นหลายอย่าง		พรรณนา
2) การเล่นเกมทุกครั้ง ฉันและเพื่อนๆ จะนำของเล่นมาเล่นบนโต๊ะของตนเอง		พรรณนา
3) บางครั้งฉันอยากเล่นของเล่นของเพื่อน		พรรณนา
4) การหยิบของเล่นเพื่อนมาเล่น โดยไม่บอก อาจทำให้เพื่อนโกรธและไม่พอใจ		มุมมอง
5) เพื่อนๆ ชอบ ที่ ฉัน ขอเล่นกับเพื่อนก่อน จึงหยิบของเล่นเพื่อนมาเล่น		มุมมอง
6) เมื่อ ฉัน อยากเล่นกับเพื่อน ควรพูดว่า “ ฉันขอเล่นด้วยนะ”		ชี้นำ
7) การขอเล่นกับเพื่อนก่อน เป็นสิ่งดีที่เด็กทุกคนควรทำ		มุมมอง

ตารางที่ 16 พบว่า เรื่องราวก่อนการปรับปรุง มีเนื้อเรื่องที่ดี มีการบอกสถานการณ์ที่เข้าใจง่าย และควรทำแต่ควร ตัด “ฉันมีเพื่อนหลายคน” ออกเพราะไม่มีความสัมพันธ์กับประโยค อื่นๆ

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับทั่วไป เรื่องที่ 8

เรื่อง มองหน้า สบตา กันและะ สถานการณ์ เมื่อพบกับบุคคลต่างๆ		รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา		
1) เมื่อ ฉันไปโรงเรียน ฉันได้พบกับคุณครู เพื่อนๆ คนอื่นๆ อีกมากมาย		พรรณนา
2) เมื่อพบกันคนส่วนมาก อาจจะต้องพูดคุยกัน		พรรณนา
3) บางครั้ง มีใครบางคนพยายามที่จะพูดกับฉัน ฉันอาจจะไม่มองหน้าเขาและไม่พูดด้วย		พรรณนา
4) คุณครูบอกฉันว่า การจ้องมองผู้ที่กำลังพูดกับฉัน เป็นสิ่งที่ดี เพราะการจ้องมองคนขณะพูดจะทำให้คนที่พูดกับฉัน รู้ว่าฉันกำลังฟังและอาจจะคุยด้วย		มุมมอง
5) เมื่อมีใครบางคนเข้ามาพูดกับฉัน ฉันจะพยายามพูดคุย และจ้องมองที่หน้า ของเขา		ชี้แนะ
6) การพูดคุยกัน ทำให้เรามีความสุข		มุมมอง
หลังการพัฒนา		
1) เมื่อ ฉันไปโรงเรียน ฉันพบกับคุณครู เพื่อนๆ หลายคน		พรรณนา
2) เมื่อพบกันเพื่อนบางคน อาจจะต้องพูดคุยกัน		พรรณนา
3) เมื่อมีคนมาทักทายฉัน บางครั้งฉันอาจจะไม่มองหน้าเขา และไม่พูดด้วย		พรรณนา
4) คุณครูบอกฉันว่า การจ้องมองผู้ที่กำลังพูดกับฉัน เป็นสิ่งที่ดี เพราะการจ้องมองคนขณะพูดจะทำให้คนที่พูดกับฉัน รู้ว่าฉันกำลังฟังและอาจจะคุยด้วย		มุมมอง
5) เมื่อมีคนเข้ามาพูดกับฉัน ฉันจะพยายามพูดคุย และมองไปที่ใบหน้า ของเขาทุกครั้ง		ชี้แนะ
6) การพูดคุยกัน ทำให้เรามีความสุข		มุมมอง

ตารางที่ 17 พบว่า เรื่องราวก่อนการปรับปรุง มีเนื้อเรื่องที่ดี บอกวิธีจัดการกับความรู้สึก แต่ควร มีการปรับบางคำในประโยคที่ 1 “เพื่อนๆ คนอื่นๆ อีกมากมาย” เป็น “เพื่อนๆหลายคน” ปรับประโยคที่ 6 คำว่า “จ้องมองไปที่หน้าของเขา” เป็น “มองไปที่ใบหน้าของเขา”

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับทั่วไป เรื่องที่ 9

เรื่อง เข้าร่วมงานนิทรรศการของโรงเรียน สถานการณ์ การเข้าร่วมงานของโรงเรียน	รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา	
1) ฉันชื่อปี เรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2	พรรณนา
2) บางครั้งที่โรงเรียนของฉันมีการจัดงาน ที่หอประชุมของโรงเรียน	พรรณนา
3) เมื่อคุณครูพาฉันและเพื่อนๆ ไปร่วมกิจกรรม	พรรณนา
4) ฉันพบเห็นนักเรียนหลายคน พูดคุยกันเสียงดัง และมีเสียงเพลงที่ดังมาก	พรรณนา
5) ฉันรู้สึกไม่ชอบ และรู้สึกกลัว คุณครูและเพื่อนจับมือฉันไว้และบอกว่าไม่ต้องกลัว	มุมมอง
6) ฉันจะพยายามบอกตัวเองว่า ไม่มีอันตรายอะไร ไม่ต้องกลัวและจะไม่กรีดร้อง	ชี้นำ
7) เมื่อคุณครูและเพื่อน พาฉันเข้าร่วมกิจกรรม ฉันรู้สึกไม่กลัว สบายใจขึ้น และเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้อย่างสนุกสนาน	มุมมอง
8) คุณครูใจดี คอยดูแลฉันอยู่ใกล้ๆ ชมฉันว่า ฉันเก่ง และทำได้ดี	มุมมอง
หลังการพัฒนา	
1) ฉันชื่อปี เรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2	พรรณนา
2) บางครั้งที่โรงเรียนของฉันมีการจัดงาน ที่หอประชุม ของโรงเรียน	พรรณนา
3) เมื่อคุณครูพาฉันและเพื่อนๆ ไปร่วมกิจกรรม	พรรณนา
4) ฉันพบเห็นนักเรียนหลายคน พูดคุยกันเสียงดัง และมีเสียงเพลงที่ดังมาก	พรรณนา
5) ฉันรู้สึกไม่ชอบ และกลัว	มุมมอง
6) คุณครูและเพื่อนจับมือฉันไว้และบอกว่าไม่ต้องกลัว ไม่มีอันตรายอะไร	มุมมอง
7) ฉันจะจับมือคุณครูไว้ และพยายามนั่งร่วมงาน กับเพื่อนๆ โดยไม่กลัว และจะไม่กรีดร้อง	ชี้นำ
8) คุณครูคอยดูแลฉันอยู่ใกล้ๆ ชมว่า ฉันเก่ง และทำได้ดี	มุมมอง

ตารางที่ 18 พบว่า ควรปรับประโยคที่ 6 – 9 ให้สั้น กระชับและ เขียนประโยคชี้นำ ให้ชัดเจน ดังนี้ “ฉันจะจับมือคุณครูไว้ และพยายามนั่งร่วมงาน กับเพื่อนๆ โดยไม่กลัว และจะไม่กรีดร้อง” อธิบายถึงปฏิกิริยา และการตอบสนองของบุคคลอื่นที่มีต่อสถานการณ์ ภาพประกอบเรื่องทำให้เข้าใจง่าย มีความเหมาะสม

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับทั่วไป เรื่องที่ 10

เรื่อง การพูดขอใจ สถานการณ์ ช่วงพักกลางวันที่โรงอาหาร		รูปแบบ ประโยค
ก่อนการพัฒนา		
1) ในช่วงพักกลางวัน ฉันและเพื่อนๆ ไปซื้อขนมที่โรงอาหาร		พรรณนา
2) บางครั้งเพื่อนบางคน แบ่งปันขนมให้ฉัน		พรรณนา
3) ฉันควรกล่าวคำว่า “ขอใจนะ”		ชี้นำ
4) ถ้าฉันรับขนมโดยไม่กล่าวคำว่า “ขอใจ” เพื่อนบางคนอาจรู้สึกเสียใจ		มุมมอง
5) ฉันจะพยายามพูดว่า “ขอใจนะ” ทุกครั้ง เมื่อเพื่อน หรือผู้อื่นให้ขนม		ชี้นำ
หลังการพัฒนา		
1) ในช่วงพักกลางวัน ฉันและเพื่อนๆ ไปซื้อขนมที่โรงอาหาร		พรรณนา
2) บางครั้ง (ชื่อเพื่อน) แบ่งปันขนมให้ฉัน		พรรณนา
3) ฉันรับขนมจากเพื่อน และจะพยายามพูดว่า “ขอใจนะ” ทุกครั้ง		ชี้นำ
4) เพราะถ้าฉันรับขนมโดยไม่พูดว่า “ขอใจ” (ชื่อเพื่อน) อาจรู้สึกเสียใจ		มุมมอง
5) เพื่อนจะดีใจ เมื่อฉันพูด ว่า “ขอใจนะ” ทุกครั้ง เมื่อรับขนมจากเพื่อน		มุมมอง

ตารางที่ 19 พบว่า เป็นเรื่องราวทางสังคมที่เน้นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ สั้นกระชับ จึงได้ปรับคำเพียงเล็กน้อย กลุ่มเสนอว่าเมื่อมีการนำไปใช้ควรเพิ่มชื่อของเพื่อนลงไปเน้นความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนกับเพื่อน

2.1.2.4 การสะท้อนกลับ (Reflecting) ผู้วิจัยนำเรื่องราวทางสังคม 10 เรื่องที่ได้รับการพัฒนาปรับปรุงจากผู้เข้าร่วมวิจัย ไปจัดทำเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป ให้เป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์ สามารถนำไปเป็นต้นแบบและปรับให้เหมาะสมกับนักเรียนเป้าหมายต่อไป จากผลการสังเกตการประชุมสนทนากลุ่มในครั้งนี้พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยได้รับการพัฒนาการเขียนประโยคสำหรับนักเรียนออทิสติกให้เหมาะสมกับวัย ฟังเข้าใจง่าย ชัดเจน และมีความเข้าใจในการเขียนเรื่องราวทางสังคม เพิ่มมากขึ้น ซึ่งวัดได้จากการร่วมกันปรับปรุงเรื่องราวทางสังคม ในระหว่าง การเขียนปรับปรุง มีผู้เชี่ยวชาญแนะนำ และ ผู้เข้าร่วมวิจัยจะใช้แบบประเมินความเหมาะสมของการเขียนเรื่องราวทางสังคม ประกอบการเขียนเรื่องราวทางสังคมทุกเรื่อง ด้านองค์ประกอบของภาพ การวาด ภาพ และ จัดทำรูปเล่ม ขนาด 6 X 9 นิ้ว ทั้ง 10 เรื่อง ผู้เข้าร่วมวิจัยมีความเห็นว่าเหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย และเมื่อจัดทำฉบับสมบูรณ์ ควรพิมพ์ด้วยกระดาษแข็งเพื่อทนต่อการใช้งาน และเปิดอ่าน

2.1.3 วงจรที่ 3 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคล (เมษายน - พฤษภาคม 2552)

2.1.3.1 การวางแผน (Planning) สร้างเรื่องราวทางสังคม สำหรับนักเรียนออทิสติกนักเรียนเป้าหมาย

1) ผู้วิจัยเลือกนักเรียนออทิสติกที่มีปัญหาทักษะทางสังคม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านไผ่ประถมศึกษา จังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นนักเรียนระดับอนุบาลจำนวน 1 คน ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นกลุ่มอาการออทิสซึม สามารถพูดสื่อสารได้ เรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนทั่วไปตามเกณฑ์อายุ และมีปัญหาทางทักษะสังคมอย่างน้อยด้านใดด้านหนึ่ง คือ การควบคุมตนเอง ด้านการทำงาน และการสื่อความหมาย กับบุคคลอื่นในโรงเรียน และผู้ปกครองยินยอมให้เป็นนักเรียนเป้าหมายเป็นลายลักษณ์อักษร

2) ผู้ช่วยวิจัยในระยะที่ 3 สังเกตการแสดงทักษะทางสังคม ของนักเรียนเป้าหมาย ขณะทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในห้องเรียน โดยการสัมภาษณ์ ครู เพื่อน ผู้ปกครอง บันทึกวิธีทัศน์ และบันทึกภาพถ่าย ระยะเวลา 2 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 18 – 29 พฤษภาคม 2552 ผู้วิจัยจดข้อมูลโดยละเอียด นำผลการสังเกตมาร่วมวางแผนกับผู้ร่วมวิจัย เพื่อกำหนดทักษะทางสังคมที่มีความจำเป็นต่อการเรียนร่วม ได้พฤติกรรมในการปฏิบัติทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสม ของนักเรียนเป้าหมาย ร่วมกับการสนทนากลุ่มผู้ร่วมวิจัย ในวันที่ 1 มิถุนายน 2552 พบว่านักเรียนเป้าหมาย มีพฤติกรรมทางสังคมที่เป็นปัญหาในการเรียนร่วมที่ควรได้รับการพัฒนาทักษะทางสังคมใน 3 พฤติกรรมแรก ของนักเรียนเป้าหมาย คือ 1) ด้านการควบคุมตนเอง พบว่า ขณะครูสอน ลูกเดินจากที่ โดยไม่ขออนุญาต 2) ขณะที่ครูสอน หันไปพูดกับเพื่อน โดยพูดซ้ำๆ ในสิ่งที่ตนเองสนใจให้เพื่อนฟังทำให้เพื่อนไม่ฟังครู และขณะที่เพื่อนนั่งเล่นของเล่น เข้าไปหยิบของเล่นของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต

2.1.3.2 การปฏิบัติ (Acting) ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและปรับปรุงเรื่องราวทางสังคมเฉพาะบุคคล ดังนี้

1) สนทนากลุ่มผู้ร่วมวิจัย เลือกเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป ที่สร้างไว้จากวงจรที่ 2 ที่มีพฤติกรรมและสถานการณ์ใกล้เคียง มาปรับปรุงให้เป็นเฉพาะบุคคล โดยการปรับคำบางคำในประโยคเท่านั้น เนื่องจากผู้ร่วมวิจัยในระยะที่ 1 และ 2 เป็นเคยเป็นครูผู้สอนและเป็นผู้ปกครองของนักเรียนเป้าหมาย นำไปวาดภาพประกอบ ที่มีความจำเพาะเหมาะสม และสัมพันธ์กับบริบท ของนักเรียนเป้าหมาย จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1) เรื่องการอนุญาตก่อนการลูกเดิน ในสถานการณ์ การนั่งฟังและร่วมกิจกรรมที่ครูสอน 2) เรื่องมาฟังนิทานกันเถอะ ในสถานการณ์ขณะครูสอนในห้องเรียน 3) เมื่อน้องเออยากเล่นกับเพื่อน ในสถานการณ์การเล่นกับเพื่อนในห้องเรียน

2) ผู้ร่วมวิจัย ตั้งชื่อเรื่อง จัดทำเรื่องราวทางสังคมเป็นรูปเล่ม วาดภาพประกอบให้สวยงามเหมาะสมกับบริบท และดึงดูดความสนใจ ของนักเรียนออทิสติกที่เป็นนักเรียนเป้าหมาย โดยเพิ่มชื่อของนักเรียนเป้าหมายลงไปเพื่อแสดงเฉพาะตัว และความเป็นเจ้าของเรื่องราวทางสังคม ในเรื่องราวทางสังคมทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ 1) (น้องเอ) ขออนุญาต 2) มาฟังนิทานกันเถอะ 3) เมื่อ (เอ) อยากเล่นกับเพื่อน

2.1.3.3 การสังเกต (Observing) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของเรื่องราวทางสังคม

1) ผู้วิจัยนำเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคล ตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน โดยใช้แบบประเมิน ความเหมาะสมของเรื่องราวทางสังคม สำหรับนักเรียนออทิสติกเป้าหมาย โดยผู้วิจัยแนบคำชี้แจงบริบทของนักเรียนออทิสติกเป้าหมายเพื่อการพิจารณาประกอบให้เหมาะสมกับพฤติกรรมและสถานการณ์ จากการวิเคราะห์ข้อมูล หาค่าดัชนีความสอดคล้องตามสูตร IOC

พบว่า ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน อยู่ระหว่าง 0.6 – 1.00 ประโยคของเรื่องราวทางสังคม มีความเหมาะสม สำหรับนักเรียนออกทิสติก ระดับปฐมวัยที่เป็นนักเรียนเป้าหมาย ผู้ทรงคุณวุฒิบางท่านได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับภาษาที่ใช้ในการเขียนเรื่องราวทางสังคม ให้เหมาะสมกับนักเรียนออกทิสติกเป้าหมาย

2) ผู้วิจัย ผู้ปกครอง และครูผู้สอน นำเรื่องราวทางสังคมที่ปรับปรุงจากผู้เชี่ยวชาญ ไป ทดลองอ่านให้นักเรียนออกทิสติกเป้าหมายฟัง เพื่อตรวจสอบเนื้อหา รูปภาพ และวิธีการนำไปใช้ จำนวน 3 เรื่องดังนี้

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับเฉพาะบุคคล เรื่องที่ 1

เรื่อง น้องเอชออนุญาต	รูปแบบ ประโยค
สถานการณ์ ขณะครูทำการสอนภายในห้องเรียน ภาพ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	
เรื่องราวทางสังคม ฉบับเฉพาะบุคคล ก่อนการพัฒนา	
1) เมื่อเคารพธงชาติแล้ว นักเรียนทุกคนเดินเป็นแถว เข้ามาในชั้นเรียน	พรรณนา
2) ทุกคน นั่งเป็นวงกลมอย่างเรียบร้อย คุณครู พูดทักทาย นักเรียน	พรรณนา
3) ในขณะที่ครูสอน นักเรียนทุกคนนั่งเรียบร้อย	พรรณนา
4) ถ้า <u>น้องเอ</u> ลูกเดินไปรอบๆ ห้องเรียนจะรบกวนเพื่อน	มุมมอง
5) การขออนุญาตคุณครูก่อนการลูกเดินเป็นสิ่งดี ที่เด็กๆทุกคนควรทำ	มุมมอง
6) เมื่อน้องเอ อยากลูกเดิน ฉัน ควร ยกมือขึ้นและพูดว่า “ขออนุญาตครับ” ทุกครั้ง เมื่อคุณครูอนุญาตจึงจะลูกจากที่ได้	ชี้นำ
เรื่องราวทางสังคม ฉบับเฉพาะบุคคลหลังการพัฒนา	
1) เมื่อเคารพธงชาติแล้ว นักเรียนทุกคนเดินเป็นแถว เข้ามาในชั้นเรียน	พรรณนา
2) ทุกคน นั่งเป็นวงกลมอย่างเรียบร้อย คุณครู พูดทักทาย นักเรียน	พรรณนา
3) ในขณะที่ครูสอน นักเรียนทุกคนนั่ง <u>ฟัง</u> อย่างเรียบร้อย	พรรณนา
4) ถ้า (<u>ฉัน</u>) ลูกเดินไปรอบๆ ห้องเรียนจะรบกวนเพื่อน	มุมมอง
5) การขออนุญาตคุณครูก่อนการลูกเดิน เป็นสิ่งดีที่เด็กๆทุกคนควรทำ	มุมมอง
6) เมื่อ (<u>ฉัน</u>) อยากลูกเดิน ฉัน <u>จะ</u> ยกมือขึ้นและพูดว่า “ขออนุญาตครับ” ทุกครั้ง เมื่อคุณครูอนุญาต (<u>ฉัน</u>) จึงจะลูกจากที่ได้	ชี้นำ

ตารางที่ 20 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญ ปรับจาก การแสดงชื่อ เป็น (ฉัน) แทนชื่อจริง ปรับคำว่า “ควร” เป็น “จะ” เพิ่มคำว่า “ฟัง” ในประโยคที่ 4

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับเฉพาะบุคคล เรื่องที่ 2

เรื่อง น้องเอ มาฟังนิทานกันเถอะ		รูปแบบ
สถานการณ์ ขณะครูทำการสอนภายในห้องเรียน ภาพ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน		ประโยค
เรื่องราวทางสังคม ฉบับเฉพาะบุคคล ก่อนการพัฒนา		
1) ในตอนเช้า เมื่ออยู่ในห้องเรียน เพื่อนๆ ทุกคนนั่งอย่างเรียบร้อย		พรรณนา
2) บางวันคุณครูเล่านิทานให้ ฉันทน์ และเพื่อนฟัง		พรรณนา
3) มารยาทที่ดีของการฟังคือ “ไม่พูดขณะที่ฟัง” เพราะ ถ้าพูด ก็จะฟังไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจ		พรรณนา
4) เมื่อคุณครูเล่านิทาน เพื่อนคนอื่นก็อยากฟังนิทานที่ครูเล่า		มุมมอง
5) คุณครู ก็ อยากให้นักเรียนฟังนิทานอย่างมีมารยาท คือ ไม่พูดขณะที่ฟัง และตอบคำถามเมื่อครูถาม		มุมมอง
6) คุณครู ก็ จะชมที่น้องเอ มีมารยาทในการฟัง และถ้า น้องเอ สามารถตอบคำถามของครูได้		มุมมอง
7) น้องเอ <u>ควร</u> จะฟังนิทานจนจบ และพูด <u>เมื่อ</u> ตอบคำถามของคุณครู		ชี้แนะ
เรื่องราวทางสังคม ฉบับเฉพาะบุคคลหลังการพัฒนา		
1) ในตอนเช้า เมื่ออยู่ในห้องเรียน เพื่อนๆ ทุกคนนั่งอย่างเรียบร้อย		พรรณนา
2) บางวันคุณครูเล่านิทานให้ ฉันทน์ และเพื่อนฟัง		พรรณนา
3) มารยาทที่ดีของการฟังคือ “ไม่พูดขณะที่ฟัง ” เพราะ ถ้าพูด ก็จะฟังไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจ		พรรณนา
4) เมื่อคุณครูเล่านิทาน เพื่อนคนอื่นก็อยากฟังนิทานที่ครูเล่า		มุมมอง
5) คุณครูอยากให้นักเรียนฟังนิทานอย่างมีมารยาท คือ ไม่พูดขณะที่ฟัง และตอบคำถาม เมื่อครูถาม		มุมมอง
6) คุณครูจะชมที่ (ฉันทน์) มีมารยาทในการฟัง และถ้า (ฉันทน์) สามารถตอบคำถามของครูได้		มุมมอง
7) (ฉันทน์) จะพยายาม ฟังนิทานจนจบ และพูด เพื่อตอบคำถามของคุณครู		ชี้แนะ

ตารางที่ 21 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญ ปรับ ประโยคที่ 5 และ 6 จาก การแสดงชื่อ เป็น (ฉันทน์) แทนชื่อจริง ตัดคำว่า “ก็” ออก ประโยคที่ 7 ปรับ คำว่า “ควร” และเพิ่ม คำว่า “พยายาม” แทน ปรับ คำว่า “เมื่อ” เป็น “เพื่อ”

ตารางที่ 22 เปรียบเทียบเรื่องราวทางสังคม ก่อนและหลังการพัฒนา ฉบับเฉพาะบุคคล เรื่องที่ 3

เรื่อง เมื่อ น้องเอ อยากเล่นกับเพื่อน สถานการณ์ ขณะเล่นตามมุมภายในห้องเรียน ภาพ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	รูปแบบ ประโยค
เรื่องราวทางสังคม ฉบับเฉพาะบุคคล ก่อนการพัฒนา	
1) เมื่ออยู่ที่โรงเรียน <u>น้องเอ</u> มีเพื่อนมากมาย	พรรณนา
2) ในห้องเรียนมีของเล่นหลายอย่าง	พรรณนา
3) เพื่อนทุกคนนำของเล่นมาเล่นบนโต๊ะของตนเองทุกครั้ง	พรรณนา
4) เมื่อ <u>น้องเอ</u> อยากเล่นกับเพื่อน จะเข้าไปหยิบของเล่นของเพื่อนมาโดยไม่บอกเพื่อน เพื่อนอาจจะโกรธ และไม่พอใจ	มุมมอง มุมมอง
5) เพื่อนๆ ชอบที่ <u>น้องเอ</u> ขอเล่นกับเพื่อนก่อนจึงหยิบของเล่นเพื่อนมาเล่น	มุมมอง
6) ถ้า <u>น้องเอ</u> อยากเล่นกับเพื่อน ควรพูดว่า “ฉันขอเล่นด้วยนะ” ทุกครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี ที่เด็กทุกคนควรทำ	ชี้แนะ
เรื่องราวทางสังคม ฉบับเฉพาะบุคคล ก่อนการพัฒนา	
1) เมื่ออยู่ที่โรงเรียน (ฉัน) มีเพื่อนมากมาย	พรรณนา
2) ในห้องเรียนมีของเล่นหลายอย่าง	พรรณนา
3) การเล่นของเล่นทุกครั้ง นักเรียนทุกคนจะนำของเล่นมาเล่นบนโต๊ะของตนเอง	พรรณนา
4) การหยิบของเล่นของเพื่อนมาเล่นโดยไม่บอกอาจจะทำให้เพื่อนโกรธและไม่พอใจ	มุมมอง
5) เพื่อนๆ ชอบที่ (ฉัน) ขอเล่นกับเพื่อนก่อน จึงหยิบของเล่น ของเพื่อนมาเล่น	มุมมอง
6) เมื่อ(ฉัน) อยากเล่นกับเพื่อน (ฉัน) จะพูดว่า “ฉันขอเล่นด้วยนะ” ทุกครั้ง	ชี้แนะ
7) การขอเล่นกับเพื่อนเป็นสิ่งดี ที่เด็กทุกคนควรทำ	มุมมอง

ตารางที่ 22 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญ ปรับ การแสดงชื่อ เป็น (ฉัน) แทนชื่อจริง ปรับภาษาใน ประโยคที่ 3 และ 4 จาก “เพื่อนทุกคนนำของเล่นมาเล่นบนโต๊ะของตนเองทุกครั้ง ” เป็น การเล่นของเล่นทุกครั้ง นักเรียนทุกคนจะนำของเล่นมาเล่นบนโต๊ะของตนเอง ปรับประโยคที่ 4 และ 5 จาก เมื่อ น้องเออยากเล่นกับเพื่อน จะเข้าไปหยิบของเล่นของเพื่อนมาโดยไม่บอกเพื่อน เพื่อนอาจจะโกรธ และไม่พอใจ รวมเป็น หนึ่งประโยคคือ การหยิบของเล่นของเพื่อนมาเล่นโดยไม่บอกอาจจะทำให้เพื่อนโกรธและไม่พอใจ ปรับจาก คำว่า “ ถ้า” ในประโยคที่ 7 เป็น “เมื่อ” ปรับประโยคที่ 7 โดยแยกออกเป็น 2 ประโยค เพื่อให้เห็นประโยคชี้แนะ ชัดเจน

3) ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขประโยคตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และการอ่านของผู้ร่วมวิจัย ก่อนนำไปใช้จริงกับนักเรียนออทิสติกนักเรียนเป้าหมาย ต่อไป

2.1.3.4 การสะท้อนกลับ (Reflecting) ผลการประชุมผู้ร่วมวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้เรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคล จำนวน 3 เรื่องแล้ว ซึ่งได้แก่ ผู้วิจัย ครูประจำชั้น และผู้ปกครอง พบว่า หลังจากการสรุปผลการประเมินความเหมาะสมเรื่องราวทางสังคมจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้ร่วมวิจัยนำ เรื่องราวทางสังคมไปอ่านให้นักเรียนเป้าหมายฟังให้นักเรียนเป้าหมายฟัง ก่อนการนำไปใช้จริงในระยะที่ 3 เรื่องที่ 1 คือ

(น้องเอ) ขออนุญาต โดยผู้ปกครอง อ่านก่อนมาโรงเรียน เวลา 07.00 น. และผู้วิจัยอ่าน เวลา 08.50 น. ในวันที่ 6-7 กรกฎาคม 2552 พบว่านักเรียนเป้าหมายให้ความร่วมมือแก่ผู้ปกครองโดยฟังเรื่องเรื่องราวทางสังคม แต่ไม่ให้ความร่วมมือผู้วิจัย โดยแสดงอาการที่ไม่อยากฟัง ผู้วิจัยต้องกอดไว้ นักเรียนเป้าหมาย พูดตามเรื่องที่ผู้วิจัยอ่าน แต่ไม่มอง เรื่องราวทางสังคม ในวันที่ 8-9 กรกฎาคม 2552 ผู้วิจัยปรับเปลี่ยนผู้อ่าน โดยให้ครูประจำชั้นเป็นผู้อ่าน เรื่องราวทางสังคม พบว่า นักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ผู้ร่วมวิจัยจึงลงความเห็นให้ผู้ปกครองและครูประจำชั้นเป็นผู้อ่านเรื่องราวทางสังคมในการวิจัยระยะที่ 3 ระหว่างวันที่ การศึกษาผลของการใช้เรื่องราวทางสังคมต่อไป

2.2 การอภิปรายผล

การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาเรื่องราวทางสังคม เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการประกอบด้วย 3 วงจร ได้แก่ วงจรที่ 1 การเตรียมการ/สร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป วงจรที่ 2 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป และวงจรที่ 3 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเรื่องราวทางสังคมโดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ได้มาซึ่งกระบวนการสร้างเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัยแบบมีส่วนร่วมระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนา และสอดคล้องกับแนวคิดของ Howley & Amode (2505) กล่าวว่า กระบวนการในการรวบรวมข้อมูลที่จะนำไปสร้างเรื่องราวทางสังคมแต่ละเรื่องนั้นถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ การสร้างเรื่องราวทางสังคมให้เกิดผลต้องมีการเก็บรวบรวมข้อมูล และจำเป็นต้องเก็บข้อมูลหลายโอกาส เก็บข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับแนวทางในการประเมินพฤติกรรมที่จำเป็นต้องมีการระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา กำหนดแผนในการเก็บข้อมูล เปรียบเทียบ และวิเคราะห์ข้อมูล กำหนดสถานการณ์ และการกำกับการดำเนินการตามแผน ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ได้นำจากผลการสำรวจทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัยจากการวิจัยระยะที่ 1 และจากการประชุมสนทนากลุ่มของผู้ร่วมวิจัย ซึ่ง ได้แก่ผู้ปกครอง และครูผู้สอนนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย ทำให้ทราบทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ของนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัยในโรงเรียนเรียนร่วม และนำไปสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป เพื่อให้ครูผู้สอน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับใช้ พัฒนทักษะทางสังคมนักเรียนออทิสติกในการดูแลในลำดับต่อไป ซึ่งการเขียนเรื่องราวทางสังคมต้องเกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน หาสถานการณ์ หรือทักษะทางสังคมเป้าหมาย คือ จะต้องหาสถานการณ์เป้าหมายที่ก่อให้เกิดปัญหาก่อน และอาจจะต้องหาทักษะทางสังคมในสถานการณ์ทางสังคมนั้นด้วย การรวบรวมข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์เป้าหมาย โดยหาข้อมูลและการสังเกต พูดคุยกับเด็ก ผู้ปกครอง พี่เลี้ยง และเพื่อนๆ ที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์นั้นๆ นำมาเขียนเป็นเรื่องราวทางสังคม (Quill, 1995) ซึ่งผลการวิจัยในระยะที่ 2 นี้ได้ เรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไปทั้ง 10 เรื่องนี้ได้ผ่านกระบวนการพัฒนาดังกล่าวมาแล้ว

เรื่องราวทางสังคมที่เขียนขึ้นนี้ ส่วนใหญ่ประกอบด้วยประโยค 3 รูปแบบ คือ ประโยคพรรณนา (Descriptive Sentence) ประโยคมุมมอง(Perspective Sentence)ประโยคชี้แนะ (Directive Sentence) ซึ่งประโยคพรรณนาจำนวน 2-5 ประโยค เป็นประโยคที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล สถานการณ์ สิ่งแวดล้อมและการกระทำ โดยเน้นสถานการณ์ทางสังคม สำหรับประโยคมุมมองจำนวน 2-5 ประโยคเป็นการบอกปฏิกิริยาและการตอบสนองของบุคคลอื่นที่มีต่อสถานการณ์เป้าหมาย ซึ่งได้รับแนวคิดจากทฤษฎีของจิตใจ ซึ่งอธิบายว่านักเรียนออทิสติกไม่สามารถอ่านสถานการณ์ทางสังคมได้ถูกต้องเหมือนเด็กปกติ เนื่องจากการเข้าใจกฎของสังคมเป็นสิ่งจำเป็น

สำหรับการเรียนรู้ และประโยคขึ้นจำนวน 1 ประโยคเพื่อขึ้นให้นักเรียนออกทิสติกแสดงพฤติกรรมตอบสนองได้เหมาะสม สอดคล้องกับหลักการสร้างเรื่องราวทางสังคมต้นแบบ (Social Story™) (Reynhout & Carter, 2006) ที่ Gray พัฒนาขึ้น และ ส่วนเรื่องราวทางสังคมระดับสูง ใช้กับเด็กออทิสติกที่มีความสามารถสูง ได้แก่ ประโยคต่อเติม (Partial Sentence) ประโยคควบคุม (Control Sentence) และประโยคส่วนร่วม (Coperative Sentence) ซึ่งประโยคขึ้นขึ้น ซึ่งจะใช้ได้ดีในนักเรียนออทิสติกวัยเด็กโตหรือผู้ใหญ่ ส่วนนักเรียนออทิสติก ที่มีความสามารถระดับต่ำ และเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยไม่ควรใช้ประโยคของเรื่องราวทางสังคมระดับสูง เพราะยังไม่เข้าใจในประโยคดังกล่าว ควรใช้ประโยคที่สั้น กระชับเข้าใจง่าย

เรื่องราวทางสังคมเป็นเหมือนหนังสือภาพ ที่อธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ทางสังคมให้นักเรียนออทิสติกทราบก่อนเกิดสถานการณ์ทางสังคม เพื่อให้มีการตอบสนองที่เหมาะสม การเขียนเรื่องราวทางสังคมในการวิจัยครั้งนี้ มีการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเรื่องราวทางสังคมให้เหมาะสมตามเกณฑ์การตรวจสอบเรื่องราวทางสังคมที่อัญชลี สารรัตนะ (2551) ปรับปรุงจาก The Social Story Checklist (Gray, 2000) ที่ประกอบด้วย การมีคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป มีการระบุว่ามีใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม มีการเขียนจากมุมมองของเด็ก มีเนื้อหาเชิงสร้างสรรค์หรือเชิงบวก มีสัดส่วนของประโยคที่เหมาะสม มีภาษาที่เหมาะสม และไม่ทำให้เกิดความผิด มีคำศัพท์ที่ไม่ทำให้นักเรียนออทิสติกมีความสุข หรือไม่เศร้าเสียใจ มีภาพประกอบเรื่องที่ ทำให้เข้าใจง่าย เหมาะสมกับบริบท ซึ่งจุดแข็งของเด็กออทิสติกคือการเรียนรู้ด้วยภาพ ดังนั้นการสร้างเรื่องราวทางสังคมที่มีภาพประกอบในสถานการณ์เฉพาะด้วยเรื่องราวสั้นกระชับสามารถพัฒนาทักษะทางสังคมออทิสติกได้ซึ่งสอดคล้องกับ อาพร ตรีสุน (2550) ที่ศึกษาผลการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีรับรู้ผ่านการมองในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก เรื่องการขอบคุณ การขอโทษ พบว่า ความถี่ในการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้น นักเรียนเข้าใจสถานการณ์ และวิตกกังวลน้อยลง สอดคล้องกับอริดา ประสาร (2551) ที่ศึกษากระบวนการพัฒนาเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า หลังจากให้นักเรียนออทิสติกอ่านเรื่องราวทางสังคมที่มีรูปภาพประกอบอย่างต่อเนื่องแล้ว นักเรียนมีความเข้าใจบทบาท และยอมรับการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ของโรงเรียน แสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้เหมาะสมตามสถานการณ์ และพฤติกรรมนั้นยังคงอยู่เมื่อหยุดใช้เรื่องราวทางสังคม

การใช้เรื่องราวทางสังคมดังกล่าวเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสอนพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสมในสังคมทั่วไปสำหรับนักเรียนออทิสติก (Kuttler & Myles, 1998) และเป็นวิธีสร้างทักษะทางสังคมที่ไม่แพง สามารถใช้ได้ในทุกสถานการณ์ ซึ่งการกำหนดเขียนเรื่องราวทางสังคมในครั้งนี้ ได้ดำเนินการครบกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล และได้นำมาพัฒนาเรื่องราวทางสังคมให้เหมาะสมกับสถานการณ์และพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกที่เป็นฉบับทั่วไปในโรงเรียนเรียนร่วม จำนวน 10 เรื่อง และฉบับเฉพาะสำหรับนักเรียนออทิสติกเป้าหมาย จำนวน 3 เรื่อง โดยใช้สัดส่วนของการเขียนเรื่องราวทางสังคมเพื่อนำไปและดำเนินการสอนเรื่องราวทางสังคมให้สัมพันธ์กับประสบการณ์ของเด็กเองจะทำให้เด็กเข้าใจและเรียนรู้ทักษะทางสังคมได้ดีขึ้น มีความสอดคล้องกับการศึกษาของ (Quill, 1995) ซึ่งในการวิเคราะห์พฤติกรรมอย่างใกล้ชิด ทำให้ได้เห็นความโดดเด่นของคุณลักษณะบางประการอันเหมาะสมที่จะใช้เรื่องราวทางสังคม สอนทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติกที่มีความบกพร่องปานกลางไปจนถึงกลุ่มที่มีความสามารถสูง ทุกระดับอายุ และสามารถนำมาใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่นที่ขาดทักษะทางสังคมได้ (ผดุง อารยะวิญญู, 2546)

3. ผลการวิจัยระยะที่ 3 การศึกษาผลการใช้เรื่องราวทางสังคม

ผลการศึกษาการพัฒนาทักษะสังคมของนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัยในโรงเรียนเรียนร่วมดังนี้

3.1 นำเสนอรายละเอียดรูปแบบพฤติกรรม ที่ 1 ลูกเดินออกจากกลุ่มขณะเรียนด้วยเรื่องราวทางสังคม เรื่องที่ 1 เรื่อง (น้องเอ) ขออนุญาต ตามตารางที่ 1 และภาพประกอบที่ 1

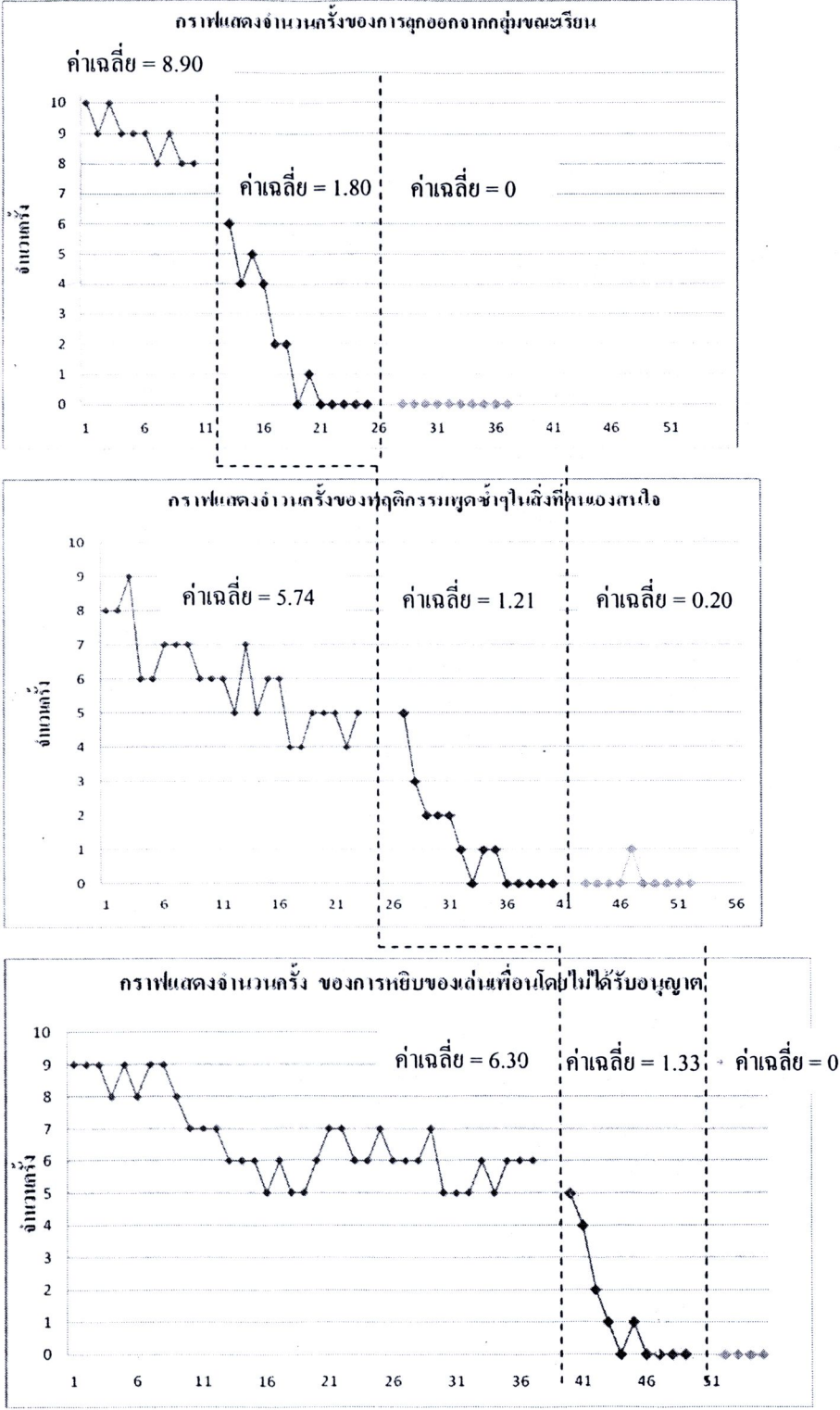
3.2 นำเสนอรายละเอียดรูปแบบพฤติกรรม ที่ 2 คือ พูดซ้ำๆ ในสิ่งที่ตนเองสนใจให้เพื่อนฟังด้วย เรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 2 เรื่องมาฟังนิทานกันเถอะ ตามตารางที่ 1 และภาพประกอบที่ 2

3.3 นำเสนอรายละเอียดรูปแบบพฤติกรรม ที่ 3 คือ หยิบของเล่นของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตด้วย เรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 3 เรื่อง เมื่อ (น้องเอ) อยากเล่นกับเพื่อน ตามตารางที่ 1 และภาพประกอบที่ 3

ตารางที่ 23 เปรียบเทียบค่าความถี่ และค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งของการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 3 พฤติกรรม ระหว่างการวิจัยระยะก่อนการจัดกระทำ (A1) ระยะการจัดกระทำ (B) ระยะหยุดการจัดกระทำ (A2)

ครั้งที่	ลูกเดินออกจากกลุ่มขณะเรียน/ จำนวนครั้ง			ค่าเฉลี่ย	พูดซ้ำในสิ่งที่ตนเองสนใจให้เพื่อนฟัง/ จำนวนครั้ง			ค่าเฉลี่ย	หยิบของเล่นของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต/ จำนวนครั้ง			ค่าเฉลี่ย
	A1	B	A2		A1	B	A2		A1	B	A2	
1	10			8.90	8			5.74	9			6.30
2	9				8				9			
3	10				9				9			
4	9				6				8			
5	9				6				9			
6	9				7				8			
7	8				7				9			
8	9				7				9			
9	8				6				8			
10	8				6				7			
N=10	$\Sigma x=89$											
11		6		1.80	6				7			
12		4			5				7			
13		5			7				6			
14		4			5				6			
15		2			6				6			
16		2			6				5			
17		0			4				6			
18		1			4				5			
19		0			5				5			
20		0			5				6			
21		0			5				7			
22		0			4				7			
23		0			5				6			
N=13		$\Sigma x=24$			$\Sigma x=132$							
24			0			5			6			
25			0			3			7			

ภาพที่ 7 จำนวนครั้งและค่าเฉลี่ย ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมาย

จากตารางที่ 23 และภาพประกอบที่ 6 พบว่า ทักษะสังคมทางสังคมทั้ง 3 ด้าน ในแต่ละระยะการทดลอง พบว่า

ด้านการควบคุมตนเอง คือ ลูกเดินออกจากกลุ่มขณะเรียน

ระยะพื้นฐาน (A1) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.9

ระยะทดลอง (B) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.8

ระยะติดตามผล (A2) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0

ด้านการควบคุมตนเอง คือ พูดซ้ำๆ ในสิ่งที่ตนเองสนใจให้เพื่อนฟัง

ระยะพื้นฐาน (A1) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.74

ระยะทดลอง (B) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.21

ระยะติดตามผล (A2) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.2

ด้านการปฏิบัติตามข้อตกลงของห้อง คือ หยิบของเล่นของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต

ระยะพื้นฐาน (A1) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.30

ระยะทดลอง (B) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.33

ระยะติดตามผล (A2) : มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0

จากการสังเกตพฤติกรรมทางสังคม ทักษะสังคมทางสังคมทั้ง 3 ด้าน ในแต่ละระยะการทดลอง ด้านการควบคุมตนเอง พฤติกรรม: ลูกเดินออกจากกลุ่มขณะเรียน อ่านเรื่องราวทางสังคม เรื่อง น้องเอชอนุญาต พบว่า

ระยะพื้นฐาน (ก่อนการทดลอง) ระหว่างเวลา 09.00 น. - 09.20 น.

ผลการบันทึกการสังเกต ก่อนการอ่านเรื่องราวทางสังคม ระหว่างวันที่ 13-24 กรกฎาคม 2552 พบว่า นักเรียนออทิสติกเป้าหมาย ขาดการจดจ่อ กับการสอนของครู ลูกเดินออกจากกลุ่มขณะเรียนไปรอบๆ ห้อง เมื่อครูเรียกให้หยุดก็ไม่หัน มามอง ไม่สนใจในคำพูดของครู เมื่อครูที่เลี้ยงตามกลับมาก็นิ่ง ก็จะลูกเดินอีกครั้ง ก่อนการทดลองมีข้อตกลงว่าเมื่อลูกเดินออกนอกห้องเรียนครูที่เลี้ยงต้องไปตามกลับมา เพื่อนั่งร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ และบันทึกเมื่อมีการลุกเดินอีกครั้ง

ระยะทดลอง และระยะติดตามผล ระหว่างเวลา 09.00 น. - 09.20 น.

การอ่านเรื่องราวทางสังคมเรื่อง “ (น้องเอ) อนุญาต ” ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม 2552 ถึง 11 สิงหาคม 2552 จำนวน 13 วัน วันละ 3 ครั้ง รวม 39 ครั้ง ในการอ่าน ครั้งที่ 2 ของแต่ละวัน ครูอ่านให้นักเรียนออทิสติกเป้าหมายและนักเรียนปกติระดับอนุบาลภายในห้องฟังด้วย เพื่อเป็นการฝึกทักษะสังคมไปพร้อมๆ กัน การอ่านเรื่องราวทางสังคมในวันที่ 1 ครั้งที่ 1-2 ของการทดลอง นักเรียนจะพูดตาม ตามองไปที่หนังสือภาพ แต่เป็นเวลาเพียงเล็กน้อยก็มองไปที่อื่น คุณครูประจำชั้น ใช้วิธีการโอบให้นั่งที่ตักและจับมือใช้มือชี้ภาพ พร้อมบอกว่า “นี่คือ น้องเอ(นามสมมุติ)” “นี่คือคุณครู และเพื่อนๆ” แล้วจึงอ่านเรื่องราวทางสังคม และพูดชมเชยเมื่อนักเรียนเป้าหมาย พูดตามได้ การอ่านวันที่ 4 ครั้งที่ 10 เมื่อถึงเวลาที่เคยได้รับการสอนอ่านเรื่องราวทางสังคม นักเรียนเป้าหมายจะเป็นคนที่ไม่หยิบเรื่อง มาพร้อมกับให้ครูประจำชั้นอ่าน ให้ฟังในการอ่านเรื่องราวทางสังคม วันที่ 7 ครั้งที่ 19 นักเรียนเป้าหมายสามารถอ่านภาพตามเรื่องราวทางสังคมได้ด้วยตนเอง เมื่อนักเรียนเป้าหมายเข้าใจและสามารถพูดขออนุญาตก่อนการลุกเดิน ขอยกตัวอย่างดังนี้ วันที่ 3 สิงหาคม 2552 นักเรียนเป้าหมายยกมือ

และพูดขออนุญาตครับ “คุณครู จึงถามว่าจะไปไหน นักเรียนเป้าหมายตอบว่า จะไปหาเพื่อนข้างนอก คุณครู ชักชวนให้นั่งทำ กิจกรรมต่อ โดยพูดว่า “ให้น้องเอ มาช่วยคุณครูจัดสวนถาดก่อนเมื่อเสร็จคุณครูอนุญาตให้ไป ได้” กรณีตัวอย่างก็สามารถนั่งร่วมกิจกรรมต่อไปได้ โดยไม่หุจดหิจ วันที่ ระหว่างมีกิจกรรมการเรียนการสอนมี เพื่อนนักเรียนปกติลูกเดิน นักเรียนเป้าหมายจะมาบอกคุณครูว่า เพื่อน ไม่ขออนุญาต เมื่อดำเนินการอ่านเรื่องราว ทางสังคมในครั้งที่ 12 พฤติกรรมการลูกเดินออกจากกลุ่มขณะเรียน ไปรอบๆห้อง เริ่มลดลง จนถึงไม่ลูกเดิน สามารถนั่งร่วมกิจกรรมกับเพื่อนจนจบกิจกรรม และคงที่ไปจนถึงระยะติดตามผล

พฤติกรรม : การพูดซ้ำๆในสิ่งที่ตนเองสนใจให้เพื่อนฟัง อ่านเรื่องราวทางสังคมเรื่องมาฟิงนิทาน กันเถอะ

ระยะพื้นฐาน (ก่อนการทดลอง) ระหว่างเวลา 09.00 น. -09.20 น.

ผลการบันทึกการสังเกต ก่อนการอ่านเรื่องราวทางสังคม ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม-11 สิงหาคม 2552 พบว่านักเรียนในขณะที่นั่งเรียนเป็นกลุ่มกับเพื่อน จะ ไม่สนใจฟังในสิ่งที่ครูพูด และใช้มือสะกิด เพื่อน เพื่อจะพูดในสิ่งที่ตนเองสนใจในเพื่อนฟัง และบางครั้ง นำของเล่นที่ตนเองชอบออกมาเล่น และพูดกับของเล่น นั้น ทำเพื่อนที่อยู่ใกล้ ๆ เสียสมาธิในการเรียน หันมาเล่น และคุย และทำให้การจัดการเรียนการสอนของครูไม่ราบรื่น

ระยะทดลอง และระยะติดตามผล เมื่อนักเรียนได้อ่านเรื่องราวทางสังคมเรื่อง มาฟิงนิทาน กันเถอะ ระหว่างวันที่ 13 สิงหาคม – 2 กันยายน จำนวน 14 วัน วันละ 3 ครั้ง รวม 42 ครั้ง โดยใช้วิธีการอ่าน เช่นเดียวกับพฤติกรรมที่ 1 ซึ่งในเนื้อหาเป็นการบอกมารยาท ในการฟัง นักเรียนเข้าใจกติกา การเรียนการสอน ของคุณครู และพูดเมื่อครูถาม และสามารถนั่งฟังครูเล่นนิทาน / สอน/จัดกิจกรรม ได้นานขึ้น และ พูดสนทนา ได้ตอบกับครู เกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้

พฤติกรรม : ด้านการปฏิบัติตามข้อตกลงของห้อง การหยิบของเล่นของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต

ระยะพื้นฐาน (ก่อนการทดลอง) ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม- 3 กันยายน 2552 นักเรียนใน ขณะที่เพื่อนนำของเล่น มานั่งเล่นบนเสื่อผืนเล็กของแต่ละคน นักเรียนแสดงอาการสนใจ ในของเล่นของเพื่อน แสดงพฤติกรรมแอบหยิบของเล่นโดยไม่บอกเพื่อน หยิบมาแล้วแสดงการหัวเราะพอใจ ทำให้เพื่อนโกรธ และใน บางครั้งเพื่อนก็ตีทำให้ร้องไห้

ระยะทดลอง และระยะติดตามผล เมื่อนักเรียนได้อ่านเรื่องราวทางสังคมเรื่อง เมื่อน้องเอ เล่นกับเพื่อน ระหว่างวันที่ 3 กันยายน -16 กันยายน 2552 จำนวน 10 วัน วันละ 3 ครั้ง รวม 30 ครั้ง โดยใช้วิธีการ อ่านเช่นเดียวกับพฤติกรรมที่ 1 โดยครูแนะนำเพื่อนนักเรียนปกติว่า เมื่อตนเองเล่นแล้วก็แบ่งให้เพื่อนเล่นด้วย ถ้า เพื่อนนักเรียนหรือคนอื่นๆ มาขอเล่นก็ให้แบ่งปันให้เพื่อนเล่นด้วย ทำให้นักเรียนเป้าหมายเข้าใจกติกาการเล่นได้เร็วขึ้น เนื่องจากเมื่อพูดขอ เพื่อนก็ให้จึงทำให้สามารถพูดขอเพื่อนเล่นได้ และรอให้เพื่อนเล่นก่อน ตนเองจึงหยิบของเล่นมาเล่น ทั้งนี้ เพื่อนนักเรียนปกติก็ได้รับการสอนให้รู้จักการแบ่งปัน และรู้จักการเล่นในบริเวณของตนเองด้วย

อภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนออทิสติกเป้าหมาย มีพฤติกรรมการลูกเดินออกจากกลุ่มขณะเรียน การพูดซ้ำๆ ในสิ่งที่ตนเองสนใจ และการหยิบของเล่นของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ลดลงหลังจากการใช้

เรื่องราวทางสังคมที่เหมาะสม จะเห็นได้จากการทดลองพฤติกรรมการลูกเดินออกจากกลุ่มขณะเรียน ระยะ
 เส้นฐานมีค่าเฉลี่ย 8.9 ในระยะทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.8 และระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 พฤติกรรมการ
 พุดซ้ำๆ ในสิ่งที่ตนเองสนใจให้เพื่อนฟัง ระยะเส้นฐานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.0 ระยะทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.2 และ
 ระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.2 การหิบบของเล่นของเพื่อน โดยไม่ได้ รับผิดชอบ ระยะเส้นฐาน มีค่าเฉลี่ย
 เท่ากับ 6.65 ระยะทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.4 ระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ทุกพฤติกรรมมี
 แนวโน้มลดลง

การสอนทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกระดับปฐมวัย โดยใช้เรื่องราวทางสังคม จะเห็นได้
 ว่าเป็นวิธีที่สามารถใช้ กับเด็กได้ทุกอายุซึ่งสามารถยืดหยุ่นได้ จะเปลี่ยนไปตามความยาวและความซับซ้อนของ
 เรื่อง และใช้ได้ผลดีเมื่อเด็กรู้ความหมายของคำที่จะสอนแล้ว สถานการณ์ควรกำหนดตามวัยใช้ภาษาตามวุฒิภาวะ
 ของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับริชาร์ด (Richard, 2000) ที่กล่าวว่าสูตรของวิธีเรื่องราวทางสังคมใช้ได้กับทุกวัย อายุ และ
 ทุกพัฒนาการ จะเปลี่ยน ไปตามความยาวและความซับซ้อนของเรื่อง กำหนดสถานการณ์ตามความเหมาะสมของ
 วัย แต่ให้ใช้ภาษาตามวุฒิภาวะ (Mentally Age) วิธีการสอนทักษะทางสังคมที่ดี ควรมีเป้าหมายที่การนำไปใช้ใน
 สิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย บนพื้นฐานความเข้าใจธรรมชาติของปัญหาทางสังคม เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะทาง
 สังคมในบริบทที่เป็นธรรมชาติ การสอนทักษะทางสังคมมีหลายวิธี จากการศึกษาของ Reynhout & Carter (2006)
 ที่ทบทวนวรรณกรรมจากปี 1990-2003 พบว่า มีการศึกษาการใช้เรื่องราวทางสังคมทั้งหมด 16 เรื่อง โดย 15 เรื่อง
 เป็นการใช้อเรื่องราวทางสังคมในเด็กออทิสติกและกลุ่มอาการ Asperger's syndrome ผลการศึกษาพบว่า
 มี 9 การศึกษาที่รายงานว่าสามารถลดพฤติกรรมเป้าหมายได้เหมาะสมและมี 8 การศึกษาที่รายงานว่าสามารถเพิ่ม
 พฤติกรรมเป้าหมายจากระยะเส้นฐานสู่ระยะจัดกระทำ และมี 2 การศึกษาที่ไม่พบความแตกต่างของพฤติกรรม
 เมื่อใช้อเรื่องราวทางสังคม

จากการอ่านเรื่องราวทางสังคม ที่มีบริบท สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเป้าหมาย ประกอบกับ
 คำบรรยาย ที่เขียนขึ้นจาก มุมมองของนักเรียนออทิสติกเอง มีภาพ ช่วยให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจสถานการณ์ที่
 เกิดขึ้นในสังคม เข้าใจอารมณ์ของผู้อื่น และวิธีแสดงตนอย่างเหมาะสมในสถานการณ์ ทำให้เด็กสามารถปรับตัว
 ได้ เข้ากับสังคมได้ และลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลงได้ ซึ่ง การสอนเรื่องราวทางสังคม เป็นเทคนิคการสอนที่ใช้
 สถานการณ์จากประสบการณ์ของเด็กเอง ในการแสดงข้อมูลทางสังคม และสอนทักษะทางสังคมโดยผ่านการ
 มอง อุปกรณ์การอ่านจะเป็นหลักในการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจและเรียนรู้การปฏิบัติตนที่
 เหมาะสมให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (Quill, 1995) โดยขณะที่ครูใช้อเรื่องราวทางสังคม ครูควรให้ความสนใจ ให้
 ความสำคัญกับนักเรียนเป้าหมาย โดยมอบหมายให้เป็นหัวหน้า และเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรม ในการร่วมกิจ
 กรรมกับเพื่อนจนจบกิจกรรม และจัดกิจกรรมที่นักเรียนสนใจทำให้การนั่งร่วมกิจกรรม ทำให้ปัญหาในการเรียน
 ร่วมลดน้อยลง เพื่อนนักเรียนให้การยอมรับ และเรียนรู้ร่วมกันในการเสริมสร้างทักษะทางสังคม สอดคล้องกับ
 การศึกษาของ พวงเพชร พวงศลิทธิ (2546) ที่พบว่า นักเรียนออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม
 มีทักษะทางสังคมในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นได้ดีขึ้น ประกอบกับจุดเด่นของนักเรียนออทิสติก คือสามารถรับรู้
 ด้านรูปธรรม ความคิด ความจำ และความเข้าใจความสัมพันธ์ของภาพโดยการมอง (Visualspatial Relationships)
 นักเรียนออทิสติกส่วนใหญ่เป็นผู้ที่คิดเป็นภาพ (Visual Thinker) ไม่คิดเป็นภาษา ความคิดของนักเรียนออทิสติก

เหมือนกับวิดีโอ (Video) ที่ฉายอยู่ในความคิดคำนึง รูปภาพจะเป็นภาษาแรกของนักเรียนออทิสติก ภาษาพูดจะเป็นภาษาที่สอง (Grandin, 2002)

และจุดค้อยของนักเรียนออทิสติก คือ มีปัญหาเกี่ยวกับความคิดนามธรรม การรับรู้ทางสังคม การสื่อสารและความสนใจ วิธีการแก้ไขโดยใช้ภาพ (Pictographic) การเขียนตามแบบ (Written Cues) ช่วยในการเรียนรู้ด้านการสื่อสาร พัฒนาทักษะทางสังคมและควบคุมตัวเองโดยอาศัยการรับรู้จากการมองเห็น ซึ่งสอดคล้องกับอุมาพร ตรังคสมบัติ (2545) ที่กล่าวว่า เด็กออทิสติกเรียนรู้จากการเห็น (Visual Learning) ง่ายกว่าการได้ยิน ทั้งนี้เพราะหูของเด็กแยกแยะเสียงได้ยาก การมองเห็นหรือใช้สายตาจะมีประสิทธิภาพมากกว่า

การใช้เรื่องราวทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติกเป็นวิธีการที่ Carol Gray ใช้กับเด็กออทิสติกสเปกตรัม ถ้าเด็กสามารถอ่านได้ให้อ่านเอง ถ้าเด็กอ่านไม่ได้ก็อ่านให้เด็กฟัง ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็กและมีรูปภาพ สัญลักษณ์ประกอบตามความเหมาะสม เนื้อหาสามารถปรับให้ยากหรือง่ายขึ้นอยู่กับความเข้าใจของเด็ก และสามารถยืดหยุ่นได้ในเด็กแต่ละคน โดยใช้อ่านใน สถานที่สงบ สิ่งรบกวนน้อย อธิบายสถานการณ์ที่เรื่องราว (Story) จะเกิดขึ้น อ่านให้เด็กฟัง อ่าน 1-3 รอบ ในแต่ละวัน ตามตารางทบทวนควรมีอย่างน้อย 1 ครั้ง ในวันที่ก่อนจะเกิดสถานการณ์จริงส่วนใหญ่ พบว่า การอ่านก่อนเกิดสถานการณ์จริง จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่เหมาะสม เมื่ออ่านเรื่องให้ฟัง การถามคำถามและการแสดงความเห็นของเด็กทำให้เห็นมุมมองของเด็กต่อสถานการณ์นั้น ๆ การสังเกตการณ์ควรดำเนินต่อไป ขึ้นอยู่กับการตอบสนองของเด็กต่อสถานการณ์ที่กำหนด เมื่อ เรื่องราวยังใช้อยู่ ให้ประเมินประสิทธิภาพของ เรื่องราว และเมื่อไม่ได้ใช้ให้แก้ไขปรับปรุงส่วนที่ยังบกพร่อง (Rewrite) ปรับปรุงให้เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกที่ต้องการพัฒนาและเมื่อ พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกเป็นไปตามความคาดหวัง ของคนทุกคน ดังนั้นรางวัลและคำชมจะต้องมีให้อย่างสม่ำเสมอต่อการแสดงพฤติกรรมตามที่คาดหวัง (Richard, 2000)

การฝึกทักษะทางสังคมแก่นักเรียนออทิสติกนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถทำได้โดยบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนตามปกติ โดยบูรณาการกับการสอนในกลุ่มประสบการณ์ต่างๆ เน้นเทคนิควิธีการให้นักเรียนเกิดทักษะทางสังคม การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนออทิสติก กับนักเรียนปกติ และคุณครูคนอื่นๆ ในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้นักเรียนออทิสติกสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนนักเรียน และอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมได้อย่างมีความสุข